

ДИРЕКТИВА (ЄС) 2015/849 ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ**від 20 травня 2015 року****про запобігання використанню фінансової системи для відмивання грошей та фінансування тероризму, що вносить зміни до Регламенту (ЄС) № 648/2012 Європейського Парламенту та Ради і припиняє дію Директиви 2005/60/ЄС Європейського Парламенту та Ради і Директиви Комісії 2006/70/ЄС**

(Текст стосується ЄЕП)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 114,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі відповідного проекту законодавчого акту національним парламентам,

Беручи до уваги висновок Європейського центрального банку [\(1\)](#),Беручи до уваги висновок Європейського економіко-соціального комітету [\(2\)](#),Діючи відповідно до звичайної законодавчої процедури [\(3\)](#),

Враховуючи, що:

- (1) Потоки незаконних грошей можуть шкодити цілісності, стабільності та репутації фінансового сектора і загрожувати внутрішньому ринку Союзу, а також міжнародному розвитку. Відмивання грошей, фінансування тероризму та організована злочинність залишаються значними проблемами, які потребують розв'язання на рівні Союзу. На додачу до подальшого розвитку підходу до кримінального права на рівні Союзу, цілеспрямоване і пропорційне запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей та фінансування тероризму є вкрай необхідним, і може дати додаткові результати.
- (2) Стійкість, цілісність та стабільність кредитних установ і фінансових установ, а також довіра до фінансової системи взагалі можуть бути поставлені під серйозну загрозу діями злочинців та їх спільників, спрямованими на приховування походження злочинних доходів або скерування законних чи незаконних грошей на терористичні цілі. У ході своєї злочинної діяльності особи, що відмивають гроші або фінансують тероризм, можуть послуговуватися свободою переміщення капіталу та свободою надання фінансових послуг, які забезпечує інтегроване фінансове середовище Союзу. Отже, необхідні певні координаційні заходи на рівні Союзу. У той же час, цілі захисту суспільства від злочинів і забезпечення стабільності та цілісності фінансової системи Союзу повинні бути збалансовані відносно потреби в створенні регуляторного середовища, що б дозволяло компаніям розвивати свій бізнес, не зіштовхуючись із непропорційними витратами, пов'язаними з необхідністю дотримання регуляторних вимог.
- (3) Ця Директива є четвертою директивою, спрямованою проти загроз, пов'язаних з відмиванням грошей. У Директиві Ради 91/308/ЄЕС [\(4\)](#) відмивання грошей розглядається

в частині злочинів, пов'язаних з наркотиками, а зобов'язання покладаються виключно на фінансовий сектор. Директивою 2001/97/ЄС Європейського Парламенту та Ради (5) сфера дії Директиви 91/308/ЄС розширена як у частині охоплюваних злочинів, так і в частині спектру охоплюваних професій та видів діяльності. У червні 2003 року Група з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF) переглянула свої Рекомендації, щоб охопити фінансування тероризму, і передбачила більш детальні вимоги щодо ідентифікації та верифікації клієнтів, ситуації, коли вищий ризик відмивання грошей чи фінансування тероризму може виправдати посилені заходи, а також ситуації, коли менший ризик може виправдати менш ретельний контроль. Ці зміни були відображені в Директиві 2005/60/ЄС Європейського Парламенту та Ради (6) та в Директиві Комісії 2006/70/ЄС (7).

- (4) Відмивання грошей та фінансування тероризму часто здійснюється в міжнародному контексті. Заходи, ухвалені виключно на національному рівні чи навіть на рівні Союзу, без урахування міжнародної координації та співробітництва, матимуть дуже обмежений вплив. Заходи, ухвалені Союзом у цій сфері, повинні, отже, бути сумісними, або принаймні настільки ж суворими, що й інші заходи, які вживаються на міжнародній арені. Союз повинен продовжувати ретельно враховувати Рекомендації FATF та інструменти інших міжнародних органів, що беруть активну участь у боротьбі з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму. З метою підвищення ефективності боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму відповідні законодавчі акти Союзу повинні, за необхідності, бути узгоджені з Міжнародними стандартами з протидії відмиванню грошей та фінансуванню тероризму і розповсюдженню зброї масового знищення, ухваленими FATF у лютому 2012 року («переглянуті Рекомендації FATF»).
- (5) Більше того, зловживання фінансовою системою з метою спрямування незаконних чи навіть законних грошей на терористичні цілі містить чіткі ризики для цілісності, належного функціонування, репутації та стабільності фінансової системи. Таким чином, запобіжні заходи, встановлені в цій Директиві, повинні бути спрямовані на протидію маніпуляціям з грошима, одержаними від серйозних злочинів, та протидію збиранню грошей чи майна для терористичних цілей.
- (6) Використання великих готівкових платежів містить високу небезпеку відмивання грошей та фінансування тероризму. З метою підвищення пильності та зменшення ризиків, що містяться в таких готівкових платежах, особи, що займаються торгівлею товарами, повинні бути охоплені цією Директивою в тій мірі, в якій вони роблять чи одержують готівкові платежі на суму 10 000 євро або більше. Держави-члени повинні мати змогу ухвалювати нижчі пороги, додаткові загальні обмеження щодо використання готівки, а також запроваджувати суворіші положення.
- (7) Використання продуктів електронних грошей дедалі більше замінює банківські рахунки, що, на додачу до заходів, встановлених у Директиві 2009/110/ЄС Європейського Парламенту та Ради (8), виправдовує охоплення цих продуктів зобов'язаннями щодо протидії відмиванню грошей та фінансуванню тероризму (ПВГ/ПФТ). Однак, за певних доведених обставин, що характеризуються низьким рівнем ризику, а також за суворих умов мінімізації ризиків, державам-членам повинно бути дозволено звільняти продукти електронних грошей від певних заходів з аналізу благонадійності клієнтів, таких як ідентифікація і верифікація клієнта та бенефіціарного власника, але не від моніторингу операцій або ділових відносин. Умови мінімізації ризиків повинні містити вимогу про те, що звільнені продукти електронних грошей можуть використовуватися виключно для придбання товарів або послуг, і що сума, яка зберігається в електронному вигляді, повинна бути достатньо низькою, щоб запобігати ухиленню від правил ПВГ/ПФТ. Таке звільнення не повинно шкодити праву, наданому державам-членам, дозволяти зобов'язаним суб'єктам застосовувати спрощені заходи з аналізу благонадійності клієнтів до інших продуктів електронних грошей, що містять нижчі ризики, згідно зі статтею 15.
- (8) Що стосується зобов'язаних суб'єктів, які підпадають під дію цієї Директиви, агенти

нерухомості можуть включати агентів з оренди нерухомості, де прийнятно.

- (9) Професійні юристи, за визначенням держав-членів, повинні підпадати під дію цієї Директиви в разі участі у фінансових чи корпоративних операціях, у тому числі при наданні консультацій у сфері оподаткування, коли існує найбільший ризик того, що послуги таких професійних юристів можуть бути неналежним чином використані з метою відмивання доходів від злочинної діяльності або з метою фінансування тероризму. Однак, повинні бути наявні звільнення від будь-якого обов'язку повідомляти інформацію, одержану до, під час або після судових проваджень, або в ході доведення правової позиції клієнта. Отже, юридичні консультації повинні залишатися захищеними зобов'язаннями щодо професійної таємниці, окрім випадків, коли професійний юрист бере участь у відмиванні грошей чи фінансуванні тероризму, юридичні консультації надаються з метою відмивання грошей чи фінансування тероризму або професійному юристу відомо про те, що клієнт звертається за юридичною консультацією з метою відмивання грошей чи фінансування тероризму.
- (10) Прямо порівнянні послуги повинні розглядатися однаковим чином, якщо вони надаються будь-яким із фахівців, що підпадають під дію цієї Директиви. З метою забезпечення поваги до прав, гарантованих Хартією основних прав Європейського Союзу («Хартія»), у випадку з аудиторями, зовнішніми бухгалтерами та податковими консультантами, які, в деяких державах-членах, мають право захищати чи представляти клієнта в контексті судових проваджень або доводити правову позицію клієнта, інформація, яку вони одержують у ході виконання таких завдань, не повинна підпадати під зобов'язання щодо повідомлення, встановлені в цій Директиві.
- (11) Важливо прямо підкреслити, що «податкові злочини», пов'язані з прямими та непрямими податками, включені в широке визначення «злочинної діяльності» в цій Директиві згідно з переглянутими Рекомендаціями FATF. Зважаючи на те, що різні податкові правопорушення можуть бути визнані в кожній державі-члені такими, що містять «злочинну діяльність», яка карається покараннями, зазначеними в пункті (f) частини (4) статті 3 цієї Директиви, визначення податкових злочинів у національному праві можуть різнитися. Хоча не стоїть мета гармонізувати визначення податкових злочинів у національному праві держав-членів, держави-члени повинні дозволяти, в найбільшій можливій мірі згідно зі своїм національним правом, обмін інформацією чи допомогою серед Підрозділів фінансової розвідки ЄС (ПФР).
- (12) Існує потреба в ідентифікації фізичної особи, яка володіє юридичною особою чи контролює юридичну особу. З метою досягнення дієвої прозорості держави-члени повинні забезпечити охоплення якомога ширшого спектру юридичних осіб, зареєстрованих чи створених шляхом будь-якого іншого механізму на своїй території. Хоча з'ясування розміру частки в акціонерному капіталі чи володінні не веде, автоматично, до встановлення бенефіціарного власника, це має бути одним із доказових факторів, що мають враховуватися, серед іншого. Держави-члени повинні мати змогу, однак, вирішувати, щоб показником володіння чи контролю була менша частка.
- (13) Ідентифікація та верифікація бенефіціарних власників повинна, де прийнятно, поширюватися на юридичних осіб, що володіють іншими юридичними особами, і зобов'язані суб'єкти повинні з'ясовувати фізичну особу (осіб), які по суті контролюють, шляхом володіння чи шляхом інших засобів, юридичну особу, яка є клієнтом. Контроль за допомогою інших засобів може, зокрема, включати критерії контролю, що використовується для підготовки консолідованої фінансової звітності, наприклад, на основі акціонерної угоди, справляння домінуючого впливу чи права призначати вище керівництво. Можуть бути випадки, коли неможливо визначити фізичну особу, яка по суті володіє юридичною особою чи контролює юридичну особу. У таких виняткових випадках зобов'язані суб'єкти після використання всіх інших засобів ідентифікації, і за умови відсутності підстав для підозри, можуть вважати вищу посадову особу (осіб) бенефіціарним власником (власниками).

- (14) Потреба в точній і актуальній інформації щодо бенефіціарного власника є ключовим чинником у відстеженні злочинців, які могли б у іншому випадку приховувати свою особу за корпоративною структурою. Держави-члени повинні, отже, забезпечити, щоб суб'єкти, зареєстровані на їх території згідно з національним правом, одержували та мали достатню, точну та актуальну інформацію щодо бенефіціарного володіння ними, на додачу до основної інформації, такої як назва компанії, адреса, свідоцтво про реєстрацію та юридичне володіння. З метою поліпшення прозорості для боротьби зі зловживанням юридичними особами, держави-члени повинні забезпечити збереження інформації про бенефіціарне володіння в центральному реєстрі, розташованому за межами компанії, у повній відповідності з правом Союзу. Держави-члени можуть, з цією метою, використовувати центральну базу даних, у якій збирається інформація про бенефіціарне володіння, або реєстр підприємств чи який-небудь інший центральний реєстр. Держави-члени можуть вирішити, щоб зобов'язані суб'єкти несли відповідальність за наповнення реєстру. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у всіх випадках така інформація була доступна компетентним органам та ПФР, а також надавалася зобов'язаним суб'єктам, у разі проведення останніми заходів з аналізу благонадійності клієнта. Держави-члени повинні також забезпечити, щоб інші особи, які можуть продемонструвати законний інтерес стосовно відмивання грошей, фінансування тероризму та пов'язаних основних правопорушень, таких як корупційні діяння, податкові злочини та шахрайство, одержували доступ до інформації про бенефіціарне володіння згідно з правилами щодо захисту даних. Особи, які можуть продемонструвати законний інтерес, повинні мати доступ до інформації щодо характеру та обсягу наявного бенефіціарного інтересу, що складається з його приблизної ваги.
- (15) З цією метою держави-члени повинні мати змогу, в рамках національного права, дозволяти доступ, що був би ширшим ніж доступ, що передбачений у рамках цієї Директиви.
- (16) Своєчасний доступ до інформації щодо бенефіціарного володіння повинен забезпечуватися способами, що не містять жодного ризику розкриття цього факту відповідній компанії.
- (17) З метою забезпечення однакових правил гри для різних типів правових форм, довірені особи повинні також бути зобов'язані одержувати, зберігати та надавати інформацію про бенефіціарне володіння зобов'язаним суб'єктам, що проводять заходи з аналізу благонадійності клієнта, повідомляти таку інформацію до центрального реєстру або центральної бази даних, а також повинні розкривати свій статус перед зобов'язаними суб'єктами. Юридичні особи, такі як фонди та юридичні форми, подібні до трастів, повинні підлягати еквівалентним вимогам.
- (18) Ця Директива повинна також застосовуватися до діяльності зобов'язаних суб'єктів, яка провадиться в мережі Інтернет.
- (19) Нові технології забезпечують ефективні, за використанням часу та ресурсів, рішення для підприємств та клієнтів й, отже, повинні враховуватися при оцінці ризиків. Компетентні органи та зобов'язані суб'єкти повинні брати активну участь у боротьбі з новими та інноваційними способами відмивання грошей.
- (20) Представники Союзу в керівних органах Європейського банку реконструкції та розвитку заохочуються імплементувати цю Директиву та опублікувати на своєму веб-сайті політику в сфері ПВГ/ПФТ, яка б містила детальні процедури реалізації цієї Директиви.
- (21) Використання послуг сектора азартних ігор для відмивання доходів від злочинної діяльності становить значну проблему. З метою зменшення ризиків, пов'язаних з послугами у сфері азартних ігор, ця Директива повинна передбачати зобов'язання постачальників послуг у сфері азартних ігор з високим рівнем ризику застосовувати заходи з аналізу благонадійності клієнтів для разових операцій на суму 2 000 євро або більше. Держави-члени повинні забезпечувати, щоб зобов'язані суб'єкти застосовували

такий же поріг до одержання виграшу, здійснення ставки, у тому числі шляхом придбання та обміну гральних фішок, або і того, і іншого. Постачальники послуг у сфері азартних ігор з фізичними приміщеннями, такі як казино та гральні дома, повинні забезпечувати, щоб аналіз благонадійності клієнта, якщо він проводиться в точці входу до приміщення, можна було прив'язати до операцій, проведених клієнтом у такому приміщенні. Однак, за доведених обставин низького ризику, державам-членам повинно бути дозволено звільняти певні послуги у сфері азартних ігор від деяких чи всіх вимог, встановлених у цій Директиві. Використання звільнення державою-членом повинно розглядатися лише за суворо обмежених та виправданих обставин, коли ризики відмивання грошей та фінансування тероризму перебувають на низькому рівні. Такі звільнення повинні підлягати спеціальній оцінці ризиків, у якій також враховується ступінь вразливості застосованих операцій. Вони повинні бути доведені до відома Комісії. У рамках оцінки ризиків держави-члени повинні зазначати, яким чином вони врахували будь-які відповідні висновки, що містяться у звітах, виданих Комісією в рамках наднаціональної оцінки ризиків.

- (22) Ризик відмивання грошей та фінансування тероризму не однаковий у кожному випадку. Тому повинен використовуватися комплексний ризик-орієнтований підхід. Ризик-орієнтований підхід не є надміру довільним варіантом для держав-членів та зобов'язаних суб'єктів. Він передбачає використання науково-обґрунтованого процесу прийняття рішень з метою більш ефективного цільового реагування на ризики відмивання грошей та фінансування тероризму, які стоять перед Союзом та тими, хто веде діяльність у його межах.
- (23) В основі ризик-орієнтованого підходу лежить потреба у визначенні, усвідомленні та зменшенні державами-членами та Союзом ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, які стоять перед ними. Важливість наднаціонального підходу до визначення ризиків була визнана на міжнародному рівні, і Європейському наглядовому органу (Європейському банківському органу) (ЄБО), заснованому відповідно до Регламенту (ЄС) № 1093/2010 Європейського Парламенту та Ради (9), Європейському наглядовому органу (Європейському органу з нагляду в сфері страхування та недержавного пенсійного забезпечення) (ЄСНПЗ), заснованому відповідно до Регламенту (ЄС) № 1094/2010 Європейського Парламенту та Ради (10), та Європейському наглядовому органу (Європейському органу з цінних паперів та фондового ринку) (ЄЦПФР), заснованому відповідно до Регламенту (ЄС) № 1095/2010 Європейського Парламенту та Ради (11), повинно бути доручено надати висновок, через свій Спільний комітет, щодо ризиків, які завдають шкоди фінансовому сектору Союзу.
- (24) Комісія перебуває у вигідному положенні, щоб розглядати певні транскордонні загрози, які можуть впливати на внутрішній ринок, і які не можуть визначити, та ефективно їм протидіяти, окремі держави-члени. Отже, їй повинно бути довірена відповідальність за координацію оцінки ризиків, пов'язаних з транскордонною діяльністю. Залучення відповідних експертів, таких як Група експертів з протидії відмиванню грошей та фінансуванню тероризму і представники ПФР, а також, де прийнятно, інших органів рівня Союзу, є критично важливим для ефективності такого процесу. Національні оцінки ризиків та досвід також є важливим джерелом інформації для процесу. Така оцінка транскордонних ризиків з боку Комісії не повинна включати обробку персональних даних. У будь-якому разі, дані повинні бути повністю знеособлені. Наглядові органи із захисту даних національного рівня та рівня Союзу повинні залучатися, лише якщо оцінка ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму впливає на конфіденційність та захист даних фізичних осіб.
- (25) Результати оцінки ризиків повинні, де прийнятно, бути доступними зобов'язаним суб'єктам у своєчасний спосіб, щоб вони могли визначати, розуміти, управляти та зменшувати свої власні ризики.
- (26) Крім того, з метою визначення, розуміння, управління та зменшення ризиків на рівні

Союзу навіть у ще більшій мірі, держави-члени повинні надавати доступ до результатів своїх оцінок ризиків одна одній, Комісії, ЄБО, ЄСНПЗ та ЄЦПФР («ЄНО»).

- (27) При застосуванні цієї Директиви доречно враховувати характеристики та потреби менших зобов'язаних суб'єктів, які підпадають під її дію, а також забезпечувати режим, що відповідає їх конкретним потребам та характеру діяльності.
- (28) З метою захисту належного функціонування фінансової системи Союзу та внутрішнього ринку від відмивання грошей та фінансування тероризму право ухвалювати акти згідно зі статтею 290 Договору про функціонування Європейського Союзу (ДФЄС) повинно бути делеговане Комісії з метою визначення юрисдикцій третіх країн, у яких наявні стратегічні недоліки в національних режимах ПВГ/ПФТ («треті країни з високим рівнем ризику»). Мінливий характер загроз відмивання грошей та фінансування тероризму, зумовлений постійною еволюцією технологій та засобів, які перебувають у розпорядженні злочинців, вимагає швидкої та безперервної адаптації правових рамок стосовно третіх країн з високим рівнем ризику з метою ефективного реагування на існуючі ризики та запобігання виникненню нових. Комісія повинна враховувати інформацію від міжнародних організацій та розробників стандартів у сфері ПВГ/ПФТ, таку як публічні заяви FATF, звіти про взаємну оцінку чи детальну оцінку або опубліковані звіти про вжиті заходи, і адаптувати свої оцінки до змін у ній, де прийнятно.
- (29) Держави-члени повинні принаймні забезпечувати застосування посилених заходів з аналізу благонадійності клієнтів з боку зобов'язаних суб'єктів під час взаємодії з фізичними особами чи юридичними особами, створеними в третіх країнах з високим рівнем ризику, визначених Комісією. Повинно також бути заборонено покладатися на заходи третіх сторін, створених у таких третіх країнах з високим рівнем ризику. Країни, не включені до переліку, не повинні автоматично вважатися такими, що мають ефективні системи ПВГ/ПФТ, і фізичні особи чи юридичні особи, створені в таких країнах, повинні також оцінюватися з урахуванням факторів ризику.
- (30) Сам ризик є мінливим за своїм характером, і змінні фактори, самостійно чи в поєднанні, можуть збільшувати чи зменшувати потенційний ризик, впливаючи, таким чином, на відповідний рівень запобіжних заходів, таких як заходи з аналізу благонадійності клієнта. Отже, існують обставини, за яких повинен застосовуватися поглиблений аналіз благонадійності, і обставини, за яких може бути доречний спрощений аналіз благонадійності.
- (31) Слід визнати, що певні ситуації містять більший ризик відмивання грошей чи фінансування тероризму. Хоча особа та профіль діяльності всіх клієнтів повинні встановлюватися, існують випадки, коли необхідні особливо ретельні процедури ідентифікації та верифікації клієнта.
- (32) Це особливо стосується стосунків з особами, які виконують або виконували важливі державні функції, в межах Союзу чи на міжнародному рівні, і особливо, особами з країн, у яких поширена корупція. Такі стосунки можуть становити суттєві репутаційні та правові ризики, зокрема, для фінансового сектора. Міжнародні заходи боротьби з корупцією також виправдовують потребу в особливій увазі до таких осіб та застосуванні відповідних поглиблених заходів з аналізу благонадійності клієнтів стосовно осіб, яким довірені зараз чи були довірені раніше важливі державні функції у своїй країні чи за кордоном, а також стосовно вищих фігур у міжнародних організаціях.
- (33) Вимоги стосовно політично значущих осіб мають запобіжний, а не кримінальний характер, і не повинні інтерпретуватися як такі, що таврують політично значущих осіб участю в злочинній діяльності. Відмова підтримувати ділові зв'язки з особою виключно на тій основі, що вона вважається політично значущою особою, суперечить букві та духові цієї Директиви і переглянутих Рекомендацій FATF.

- (34) Одержання схвалення від вищого керівництва щодо встановлення ділових зв'язків не повинно означати, в усіх випадках, одержання схвалення від ради директорів. Повинно бути можливо, щоб таке схвалення надавала особа, яка має достатнє знання щодо ризиків установи, пов'язаних з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму, і достатнє старшинство для прийняття рішень, що впливають на рівень ризиків.
- (35) З метою уникнення повторних процедур ідентифікації клієнта, що можуть призводити до затримок та неефективності ведення ділової діяльності, доречно, за умови вжиття відповідних запобіжних заходів, дозволити представляти зобов'язаним суб'єктам клієнтів, ідентифікація яких була проведена деінде. У разі, якщо зобов'язаний суб'єкт покладається на третю сторону, кінцева відповідальність за проведення аналізу благонадійності клієнта повинна залишатися за зобов'язаним суб'єктом, якому був представлений клієнт. Третя сторона чи особа, яка представила клієнта, повинна також зберігати свою власну відповідальність за дотримання цієї Директиви, в тому числі вимоги щодо повідомлення про підозрілі операції та ведення обліку, в тій мірі, в якій вона підтримує відносини з клієнтом, що охоплюється цією Директивою.
- (36) У випадку агентських чи аутсорсингових відносин, що здійснюються на договірній основі, між зобов'язаними суб'єктами та зовнішніми особами, що не охоплюються цією Директивою, будь-які зобов'язання щодо ПВГ/ПФТ з боку таких агентів чи постачальників аутсорсингових послуг як частини зобов'язаних суб'єктів можуть впливати лише із договорів між такими сторонами, а не цієї Директиви. Отже, відповідальність за дотримання цієї Директиви повинна залишатися головним чином за зобов'язаним суб'єктом.
- (37) Усі держави-члени створили, або повинні створити, операційно незалежні й автономні ПФР для збирання і аналізу інформації, яку вони одержують з метою встановлення зв'язку між підозрілими операціями та злочинною діяльністю, що лежить у їх основі, з метою запобігання та протидії відмиванню грошей та фінансуванню тероризму. Операційно незалежні й автономні ПФР повинні означати, що ПФР мають повноваження та спроможність виконувати свої функції вільно, в тому числі приймати автономні рішення щодо аналізу, запитування та розповсюдження певної інформації. Інформація про підозрілі операції та інша інформація стосовно відмивання грошей, пов'язаних основних правопорушень та фінансування тероризму повинна повідомлятися ПФР, який повинен слугувати центральним національним органом для одержання, аналізу та розповсюдження серед компетентних органів результатів свого аналізу. Інформація про всі підозрілі операції, в тому числі спроби операцій, повинна повідомлятися, незалежно від суми операції. Повідомлена інформація може також включати інформацію на основі порогових значень.
- (38) Як відступ від загальної заборони щодо проведення підозрілих операцій, зобов'язані суб'єкти повинні мати змогу проводити підозрілі операції до інформування компетентних органів, коли утримання від такого проведення є неможливим або може зашкодити спробі переслідування бенефіціарів підозрюваної операції з відмивання грошей чи фінансування тероризму. Це, однак, не повинно шкодити міжнародним зобов'язанням, прийнятим державами-членами, щодо заморожування без зволікання коштів або інших активів терористів, терористичних організацій або тих, хто фінансує тероризм, згідно з відповідними рішеннями Ради Безпеки ООН.
- (39) Для певних зобов'язаних суб'єктів держави-члени повинні мати можливість визначати відповідний орган саморегулювання, як першу інстанцію, що має інформуватися замість ПФР. Згідно із прецедентним правом Європейського суду з прав людини система звітування першій інстанції, якою є орган саморегулювання, являє собою важливий запобіжний чинник для дотримання та захисту основоположних прав у тому, що стосується зобов'язань щодо повідомлення, застосованих до юристів. Держави-члени повинні забезпечувати засоби і спосіб досягнення захисту професійної таємниці, конфіденційності та приватної інформації.

- (40) Коли держава-член вирішує визначити такий орган саморегулювання, вона може дозволити чи вимагати, щоб такий орган не передавав ПФР будь-яку інформацію, одержану від осіб, представлених таким органом, якщо така інформація була одержана від, чи здобута щодо, одного з його клієнтів у ході доведення правової позиції свого клієнта або при виконанні свого завдання щодо захисту чи представлення такого клієнта під час, чи стосовно, судових проваджень, у тому числі при наданні консультацій щодо ініціювання чи уникнення таких проваджень, незважаючи на те, чи була така інформація одержана чи здобута до, під час чи після такого провадження.
- (41) Мала місце низка випадків, коли працівники, які повідомили про свої підозри щодо відмивання грошей, зазнавали погроз чи ворожих дій. Хоча ця Директива не може втручатися в правові процедури держав-членів, важливо розв'язати цю проблему для забезпечення ефективності системи ПВГ/ПФТ. Держави-члени повинні бути обізнані з цією проблемою, і повинні вживати всіх заходів для захисту осіб, у тому числі працівників та представників зобов'язаного суб'єкта, від таких погроз чи ворожих дій, а також забезпечувати, згідно з національним правом, відповідний захист таких осіб, особливо, що стосується їх права на захист персональних даних та їх прав на ефективний судовий захист та представництво.
- (42) Директива 95/46/ЄС Європейського Парламенту та Ради [\(12\)](#), транспонована в національне право, застосовується до обробки персональних даних для цілей цієї Директиви. Регламент (ЄС) № 45/2001 Європейського Парламенту та Ради [\(13\)](#) застосовується до обробки персональних даних установами та органами Союзу для цілей цієї Директиви. Боротьба з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму визнається важливим державним інтересом усіма державами-членами. Ця Директива не шкодить захисту персональних даних, що обробляються в рамках співробітництва правоохоронних та судових органів у кримінальних справах, у тому числі Рамковому рішенню Ради 2008/977/ЮВС [\(14\)](#), імплементованому в національному праві.
- (43) Важливо, щоб узгодження цієї Директиви з переглянутими Рекомендаціями FATF відбувалося в повній відповідності з правом Союзу, зокрема, що стосується права Союзу стосовно захисту даних та захисту основоположних прав, як закріплено в Хартії. Певні аспекти імплементації цієї Директиви передбачають збирання, аналіз, зберігання та обмін даними. Така обробка персональних даних повинна дозволятися, з одночасним повним дотриманням основоположних прав, лише для цілей, встановлених у цій Директиві, та стосовно заходів, необхідних у рамках цієї Директиви, таких як проведення аналізу благонадійності клієнта, постійний моніторинг, розслідування та повідомлення про незвичні та підозрілі операції, ідентифікація бенефіціарного власника юридичної особи чи юридичної форми, ідентифікація політично значущої особи, обмін інформацією між компетентними органами і обмін інформацією між кредитними установами та фінансовими установами й іншими зобов'язаними суб'єктами. Збирання та подальша обробка персональних даних зобов'язаними суб'єктами повинна бути обмежена тим, що необхідно для цілей дотримання вимог цієї Директиви, і персональні дані не повинні надалі оброблятися в спосіб, несумісний з такою метою. Зокрема, подальша обробка персональних даних для комерційних цілей повинна бути суворо заборонена.
- (44) Переглянуті Рекомендації FATF демонструють, що для того, щоб мати змогу співпрацювати в повній мірі і швидко задовольняти інформаційні запити від компетентних органів для цілей запобігання, виявлення або розслідування відмивання грошей та фінансування тероризму, зобов'язані суб'єкти повинні зберігати, протягом принаймні п'яти років, необхідну інформацію, одержану в рамках заходів з аналізу благонадійності клієнтів, та облікові дані щодо операцій. З метою уникнення різних підходів та з метою виконання вимог, пов'язаних із захистом персональних даних та правовою визначеністю, такий період зберігання повинен бути фіксованим і становити п'ять років після завершення ділових відносин чи разової операції. Однак, якщо необхідно для цілей запобігання, виявлення чи розслідування відмивання грошей та фінансування тероризму, і після проведення оцінки необхідності та пропорційності,

держави-члени повинні мати змогу дозволяти чи вимагати подальшого збереження облікових даних протягом періоду, що не перевищує додаткові п'ять років, без шкоди національному кримінальному праву стосовно доказів, застосовному до незавершених кримінальних розслідувань та судових проваджень. Держави-члени повинні вимагати вжиття спеціальних запобіжних заходів з метою забезпечення охорони даних, і повинні визначати, які особи, категорії осіб чи органи влади повинні мати виключний доступ до даних, що зберігаються.

- (45) З метою забезпечення належного і ефективного здійснення правосуддя протягом періоду транспонування цієї Директиви в національні правові акти держав-членів, і з метою забезпечення її чіткої взаємодії з національним процедурним правом, інформація та документи, що стосуються поточних юридичних проваджень з метою запобігання, виявлення або розслідування можливого відмивання грошей або фінансування тероризму, незавершених у державах-членах станом на дату набрання чинності цією Директивою, повинні зберігатися протягом п'яти років після такої дати, і такий період повинно бути можливо продовжити ще на п'ять років.
- (46) Права доступу до даних суб'єкта даних застосовуються до персональних даних, що обробляються для цілей цієї Директиви. Однак, доступ суб'єкта даних до будь-якої інформації, пов'язаної з повідомленням про підозрілу операцію, може серйозно підірвати ефективність боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму. Винятки та обмеження такого права згідно зі статтею 13 Директиви 95/46/ЄС та, де прийнятно, статтею 20 Регламенту (ЄС) № 45/2001 можуть, отже, бути виправдані. Суб'єкт даних має право вимагати, щоб наглядовий орган, зазначений у статті 28 Директиви 95/46/ЄС, або, де прийнятно, Європейський інспектор із захисту даних, перевірів законність обробки, і має право домагатися судового захисту, передбаченого в статті 22 такої Директиви. Наглядовий орган, зазначений у статті 28 Директиви 95/46/ЄС, може також діяти в силу своїх повноважень. Без шкоди обмеженням права на доступ, наглядовий орган повинен мати змогу інформувати суб'єкта даних про те, що всі необхідні перевірки з боку наглядового органу були проведені, а також про результати перевірки законності відповідної обробки.
- (47) Особи, які займаються виключно конвертуванням паперових документів у електронні дані, і діють за договором з кредитною установою чи фінансовою установою, а також особи, які надають кредитним установам чи фінансовим установам виключно системи обміну повідомленнями чи інші допоміжні системи для переказу коштів або системи клірингу та розрахунків, не підпадають під сферу дії цієї Директиви.
- (48) Відмивання грошей та фінансування тероризму – це міжнародні проблеми, і спроби протидіяти їм повинні бути глобальними. У разі, якщо кредитні установи та фінансові установи Союзу мають філії та дочірні компанії, розташовані в третіх країнах, у яких вимоги в цій сфері є менш суворими, ніж у державі-члені, вони повинні, з метою уникнення застосування дуже відмінних стандартів у рамках установи чи групи установ, застосовувати до таких філій чи дочірніх компаній стандарти Союзу або повідомити компетентні органи домашньої держави-члена, якщо застосування таких стандартів неможливе.
- (49) Зобов'язані суб'єкти повинні, за можливості, інформуватися про користь та наслідки наданих ними повідомлень про підозрілі операції. Для уможливлення цього, а також з метою аналізу ефективності своїх систем боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму держави-члени повинні вести відповідну статистику, а також поліпшувати її якість. З метою ще більшого поліпшення якості та узгодженості статистичних даних, зібраних на рівні Союзу, Комісія повинна відстежувати загальну ситуацію в Союзі щодо боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму і публікувати регулярні огляди.
- (50) У разі, коли держави-члени вимагають від емітентів електронних грошей та постачальників платіжних послуг, створених на їх території у формі, відмінній від філії, і

головний офіс яких розташований у іншій державі-члені, визначати центральний контактний пункт на своїй території, вони повинні мати змогу вимагати, щоб такий центральний контактний пункт, який діє від імені установи, що його призначила, забезпечував дотримання організацією правил ПВГ/ПФТ. Вони повинні також забезпечувати, щоб вимоги були пропорційними і не виходили за рамки того, що необхідно для досягнення мети дотримання правил ПВГ/ПФТ, у тому числі шляхом організації відповідного нагляду.

- (51) Компетентні органи повинні стежити за тим, щоб, стосовно пунктів обміну валют, пунктів видачі готівки за чеками, постачальників трастових чи корпоративних послуг або постачальників послуг у сфері азартних ігор, особи, які фактично керують діяльністю таких суб'єктів і бенефіціарні власники таких суб'єктів, були прийнятними і благонадійними. Критерії для визначення того, є особа прийнятною і благонадійною, чи ні, повинні, як мінімум, відображати потребу в захисті таких суб'єктів від використання їх керівниками чи бенефіціарним власниками для злочинних цілей.
- (52) У разі, якщо зобов'язаний суб'єкт експлуатує підприємства в іншій державі-члені, в тому числі через мережу представників, компетентний орган домашньої держави-члена повинен бути відповідальним за нагляд за застосуванням групової політики та процедур ПВГ/ПФТ зобов'язаного суб'єкта. Це може включати виїзди на місце до підприємств, розташованих у іншій державі-члені. Компетентний орган домашньої держави-члена повинен тісно співпрацювати з компетентним органом приймаючої держави-члена, і повинен інформувати останнього про будь-які аспекти, що можуть вплинути його оцінку дотримання підприємством правил ПВГ/ПФТ приймаючої держави-члена.
- (53) У разі, якщо зобов'язаний суб'єкт експлуатує підприємства в іншій державі-члені, в тому числі через мережу представників чи осіб, що здійснюють розподіл електронних грошей згідно з частиною 4 статті 3 Директиви 2009/110/ЄС, компетентний орган приймаючої держави-члена повинен зберігати відповідальність за забезпечення дотримання підприємством правил ПВГ/ПФТ, у тому числі, де прийнятно, шляхом інспекцій на місці та віддаленого моніторингу, і шляхом вжиття відповідних і пропорційних заходів для усунення серйозних порушень таких вимог. Компетентний орган приймаючої держави-члена повинен тісно співпрацювати з компетентним органом домашньої держави-члена, і повинен інформувати останнього про будь-які аспекти, що можуть вплинути на його оцінку застосування зобов'язаним суб'єктом групової політики та процедур ПВГ/ПФТ. З метою усунення серйозних порушень правил ПВГ/ПФТ, що вимагають негайного реагування, компетентний орган приймаючої держави-члена повинен мати змогу застосовувати належні й пропорційні тимчасові заходи реагування, застосовні за подібних обставин до зобов'язаних суб'єктів, що підпадають під його компетенцію, для реагування на такі серйозні проблеми, де прийнятно, за допомогою або спільно з компетентним органом домашньої держави-члена.
- (54) Враховуючи перехідний характер відмивання грошей та фінансування тероризму, координація діяльності та співробітництво між ПФР є надзвичайно важливими. З метою поліпшення такої координації та співробітництва і, зокрема, забезпечення досягнення повідомленнями про підозрілі операції ПФР держави-члена, в якій такий звіт буде найбільш корисним, у цій Директиві встановлюються детальні правила.
- (55) Платформа Підрозділів фінансової розвідки ЄС («Платформа ПФР ЄС»), неофіційна група, що складається з представників ПФР і діє з 2006 року, використовується для поліпшення співробітництва між ПФР та обміну думками щодо питань, пов'язаних зі співробітництвом, таких як ефективне співробітництво між ПФР і між ПФР та підрозділами фінансової розвідки третіх країн, спільний аналіз транскордонних справ, тенденції та фактори, що впливають на оцінку ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму на національному та наднаціональному рівні.
- (56) Поліпшення обміну інформацією між ПФР у межах Союзу є особливо важливим з огляду на міжнаціональний характер відмивання грошей та фінансування тероризму.

Використання безпечних засобів обміну інформацією, зокрема децентралізованої комп'ютерної мережі FIU.net («FIU.net») або її наступників, а також методів, що їх пропонує FIU.net, повинно заохочуватися державами-членами. Початковий обмін інформацією між ПФР стосовно відмивання грошей та фінансування тероризму для аналітичних цілей без подальшої обробки чи розповсюдження повинен бути дозволений, окрім випадків, коли такий обмін інформацією суперечитиме основоположним принципам національного права. Обмін інформацією щодо справ, визнаних ПФР такими, що можуть містити податкові злочини, не повинен шкодити обміну інформацією у сфері оподаткування згідно з Директивою Ради 2011/16/ЄС (15) або згідно з міжнародними стандартами обміну інформацією та адміністративного співробітництва з податкових питань.

- (57) З тим, щоб мати змогу реагувати в повній мірі і швидко на запити від ПФР, зобов'язані суб'єкти повинні мати в наявності ефективні системи, що б дозволяли їм одержувати повний і вчасний доступ, безпечними та конфіденційними каналами, до інформації про ділові відносини, які вони підтримують чи підтримували з певними особами. Згідно з правом Союзу та національним правом держави-члени можуть, наприклад, розглянути можливість запровадження систем банківських реєстрів чи систем пошуку електронних даних, що б надавали ПФР доступ до інформації про банківські рахунки без шкоди вимогам щодо судових санкцій, де прийнятно. Держави-члени можуть також розглянути можливість запровадження механізмів забезпечення наявності в компетентних органів процедур виявлення активів без попереднього повідомлення власника.
- (58) Держави-члени повинні заохочувати свої компетентні органи забезпечувати швидке, конструктивне, ефективне і якнайширше транскордонне співробітництво для цілей цієї Директиви без шкоди будь-яким правилам чи процедурам, застосовним до правового співробітництва у кримінальних справах. Держави-члени повинні, зокрема, забезпечувати, щоб їх ПФР обмінювалися інформацією вільно, за власною ініціативою і на запит, з підрозділами фінансової розвідки третіх країн з урахуванням права Союзу та принципів, пов'язаних з обміном інформацією, розроблених Егмонтською групою підрозділів фінансової розвідки.
- (59) Важливість боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму повинна призвести до встановлення державами-членами ефективних, пропорційних та стримуючих адміністративних покарань та заходів у національному праві за недотримання національних положень, що транспонують цю Директиву. Держави-члени на даний час передбачають низку різноманітних адміністративних покарань та заходів за порушення ключових чинних превентивних положень. Така різноманітність може шкодити зусиллям, що витрачаються в боротьбі з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму, а заходи реагування Союзу зазнають ризику розрізненості. Ця Директива, отже, повинна передбачати низку адміністративних покарань та заходів з боку держав-членів принаймні за скоєння серйозних, повторних чи систематичних порушень вимог, пов'язаних з проведенням аналізу благонадійності клієнтів, веденням обліку, повідомленням про підозрілі операції та внутрішнім контролем зобов'язаних суб'єктів. Спектр покарань та заходів може бути достатньо широким, щоб дозволяти державам-членам та компетентним органам враховувати відмінності між зобов'язаними суб'єктами, зокрема, між кредитними установами та фінансовими установами й іншими зобов'язаними суб'єктами щодо їх розміру, особливостей та характеру діяльності. При транспонуванні цієї Директиви держави-члени повинні забезпечувати, щоб транспонування адміністративних покарань та заходів згідно з цією Директивою та кримінальних покарань згідно з національним правом не порушувало принципу неможливості покарання двічі за одне й те саме правопорушення.
- (60) З метою оцінки благонадійності осіб, що виконують керівну функцію або інакше контролюють зобов'язані суб'єкти, будь-який обмін інформацією про притягнення до кримінальної відповідальності повинен здійснюватися згідно з Рамковим рішенням Ради 2009/315/ЮВС (16) та Рішенням Ради 2009/316/ЮВС (17), транспонованими в

національне право, а також іншими відповідними положеннями національного права.

- (61) Регуляторно-технічні стандарти щодо надання фінансових послуг повинні забезпечувати послідовну гармонізацію та адекватний захист вкладників, інвесторів та споживачів у всьому Союзі. ЄНО, як органам з високоспеціалізованим досвідом, буде ефективно і доцільно доручити розробку, для подання Комісії, проекту регуляторно-технічних стандартів, що не включають політичні аспекти.
- (62) Комісія повинна ухвалити проект регуляторно-технічних стандартів, розроблених ЄНО відповідно до цієї Директиви, шляхом ухвалення делегованих актів згідно зі статтею 290 ДФЄС та згідно зі статтями від 10 до 14 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 та (ЄС) № 1095/2010.
- (63) Зважаючи на суттєві зміни, які потрібно буде внести до Директив 2005/60/ЄС та 2006/70/ЄС у світлі цієї Директиви, вони повинні бути зведені разом і замінені з міркувань забезпечення ясності та узгодженості.
- (64) Оскільки мета цієї Директиви, а саме захист фінансової системи шляхом запобігання, виявлення або розслідування відмивання грошей та фінансування тероризму, не може бути досягнута державами-членами, оскільки окремі заходи, ухвалені державами-членами для захисту своїх фінансових систем, можуть бути неузгодженими з функціонуванням внутрішнього ринку і приписами верховенства права та публічної політики Союзу, однак, натомість може, завдяки масштабу та ефективності заходів, бути краще досягнута на рівні Союзу, Союз може ухвалити заходи, згідно з принципом субсидіарності, викладеним у статті 5 Договору про Європейський Союз. Згідно з принципом пропорційності, викладеним у зазначеній статті, ця Директива не виходить за рамки необхідного для досягнення такої мети.
- (65) Ця Директива поважає основоположні права та дотримується принципів, визнаних у Хартії, зокрема, права на повагу до приватного та сімейного життя, права на захист персональних даних, свободи ведення бізнесу, заборони дискримінації, права на ефективний захист та справедливий суд, презумпцію невинуватості та права на захист.
- (66) Згідно зі статтею 21 Хартії, яка забороняє дискримінацію на будь-якому ґрунті, держави-члени повинні забезпечувати, щоб ця Директива імплементувалася, в тому, що стосується оцінки ризиків у контексті аналізу благонадійності клієнта, без дискримінації.
- (67) Згідно зі Спільною політичною декларацією держав-членів та Комісії щодо пояснювальних документів від 28 вересня 2011 року [\(18\)](#), держави-члени зобов'язалися супроводжувати, у виправданих випадках, повідомлення про свої заходи з транспонування одним чи кількома документами, в яких пояснюється зв'язок між компонентами директиви та відповідними частинами національних транспонованих інструментів. Стосовно цієї Директиви, законодавець вважає, що передача таких документів є виправданою.
- (68) Були проведені консультації з Європейським інспектором із захисту даних згідно з частиною 2 статті 28 Регламенту (ЄС) № 45/2001, який надав свій висновок 4 липня 2013 року [\(19\)](#),

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

СЕКЦІЯ 1

ПРЕДМЕТ, СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНІВ

Стаття 1

1. Ця Директива спрямована на запобігання використанню фінансової системи Союзу для відмивання грошей та фінансування тероризму.

2. Держави-члени зобов'язані гарантувати заборону відмивання грошей та фінансування тероризму.

3. Для цілей цієї Директиви, зазначені нижче дії, у разі їх умисного вчинення, вважаються відмиванням грошей:

- (а) конверсія або передача майна, якщо відомо, що таке майно отримане в результаті здійснення злочинної діяльності або участі в такій діяльності, з метою приховування або маскуванню незаконного походження такого майна або з метою надання допомоги будь-якій особі, яка здійснює таку діяльність, щоб вона могла уникнути юридичних наслідків свого діяння;
- (б) приховування або маскуванню справжнього характеру, джерела, місця розташування, способу розпорядження, переміщення, прав щодо майна чи права власності на таке майно, якщо відомо, що таке майно отримане в результаті здійснення злочинної діяльності або участі в такій діяльності;
- (с) придбання, володіння або використання майна, якщо на момент його отримання було відомо, що таке майно отримане в результаті здійснення злочинної діяльності або участі в такій діяльності;
- (д) участь, вступ у змову з метою вчинення, замах на вчинення і пособництво, підбурювання, сприяння або надання порад щодо вчинення будь-яких дій, зазначених у пунктах (а), (б) та (с).

4. Поняття відмивання грошей також поширюється на випадки, коли діяльність, у результаті якої було отримане майно для відмивання, здійснювалася на території іншої держави-члена або третьої країни.

5. Для цілей цієї Директиви, термін «фінансування тероризму» означає надання або збирання коштів будь-яким способом, прямо або опосередковано, з наміром використання або усвідомлюючи, що вони будуть повністю або частково використовуватися з метою вчинення будь-якого правопорушення, зазначеного в статтях 1–4 Рамкового рішення Ради 2002/475/ЮВС [\(20\)](#).

6. Знання, намір або мета, які є обов'язковими елементами діяльності, зазначеної в пунктах 3 і 5, встановлюються на підставі об'єктивних фактичних обставин.

Стаття 2

1. Ця Директива застосовується до таких зобов'язаних суб'єктів:

- (1) кредитні установи;
- (2) фінансові установи;
- (3) фізичні або юридичні особи, які займаються такою професійною діяльністю:

- (а) аудитори, ревізори та податкові консультанти;
- (б) нотаріуси та інші незалежні юристи, якщо вони беруть участь, діючи від імені та за дорученням клієнта, у будь-якій фінансовій операції або операції з нерухомістю, або допомагають клієнту планувати чи здійснювати операції, що стосуються:

- (і) придбання або продажу нерухомості чи господарських одиниць;

- (ii) управління коштами, цінними паперами або іншими активами клієнта;
- (iii) відкриття або управління розрахунковими рахунками, депозитними рахунками або рахунками в цінних паперах;
- (iv) залучення внесків, необхідних для створення, діяльності компаній або управління ними;
- (v) створення, діяльності або управління трастом, компаніями, фондами або подібними структурами;
- (с) постачальники трастових та корпоративних послуг, які не підпадають під дію підпункту (а) або (b);
- (d) агенти з нерухомості;
- (е) інші особи, які здійснюють торгівлю товарами, якщо сума здійснених або отриманих готівкових платежів становить 10 000 євро або більше, незалежно від того, чи відповідна операція здійснюється у вигляді однієї або кількох пов'язаних операцій;
- (f) постачальники послуг у сфері азартних ігор.

2. За винятком казино, після проведення належної оцінки ризиків держави-члени можуть прийняти рішення про повне або часткове звільнення постачальників окремих послуг у сфері азартних ігор від дії національних положень, які є транспозицією цієї Директиви, у разі отримання доказів того, що такі послуги, у зв'язку з їх характером або, в окремих випадках, масштабом надання, характеризуються низьким ступенем ризику.

Серед факторів, які беруться до уваги під час оцінки ризиків, держави-члени повинні оцінювати рівень незахищеності застосованих операцій, зокрема, з огляду на використовувані методи оплати.

У звітах про результати оцінки ризиків держави-члени зобов'язані надати відомості про врахування ними будь-яких відповідних висновків, які містяться у звітах, виданих Комісією відповідно до статті 6.

Будь-яке рішення, прийняте державою-членом відповідно до положень абзацу першого, доводиться до відома Комісії разом з обґрунтуванням на підставі результатів відповідної оцінки ризиків. Комісія повідомляє про таке рішення іншим державам-членам.

3. Держави-члени можуть вирішити, що особи, які здійснюють фінансову діяльність на нерегулярній основі або в дуже обмеженому обсязі за наявності незначного ризику відмивання коштів або фінансування тероризму, не підпадають під дію цієї Директиви за умови дотримання таких критеріїв:

- (а) така фінансова діяльність характеризується обмеженим абсолютним обсягом;
- (b) така фінансова діяльність характеризується обмеженим колом операцій;
- (с) така фінансова діяльність не є основною діяльністю відповідних осіб;
- (d) така фінансова діяльність носить допоміжний характер і прямо пов'язана з основною діяльністю відповідних осіб;
- (е) основна діяльність відповідних осіб не включає види діяльності, зазначені в підпунктах від (а) до (d) або підпункті (f) пункту (3) частини 1;
- (f) така фінансова діяльність доступна тільки для клієнтів основної діяльності відповідних осіб і не пропонується широким верствам населення.

Положення абзацу першого не застосовуються до осіб, які займаються грошовими переказами відповідно до пункту (13) статті 4 Директиви 2007/64/ЄС Європейського Парламенту та Ради [\(21\)](#).

4. Для цілей пункту (а) частини 3, держави-члени вимагають, щоб загальний оборот фінансової діяльності не перевищував порогове значення, яке має бути досить низьким. Таке

порогове значення встановлюється на національному рівні залежно від виду фінансової діяльності.

5. Для цілей пункту (b) частини 3, держави-члени застосовують максимальне порогове значення для клієнта або для однієї операції, незалежно від того, чи відповідна операція здійснюється у вигляді однієї або кількох пов'язаних операцій. Таке максимальне порогове значення встановлюється на національному рівні залежно від виду фінансової діяльності. Воно має бути досить низьким, щоб забезпечувати непрактичність і неефективність зазначених видів операцій для відмивання коштів або фінансування тероризму, і не повинно перевищувати 1 000 євро.

6. Для цілей пункту (c) частини 3, держави-члени вимагають, щоб загальний оборот фінансової діяльності не перевищував 5 % від загального обороту відповідних юридичних або фізичних осіб.

7. Під час оцінки ризику відмивання коштів або фінансування тероризму для цілей цієї статті, держави-члени приділяють особливу увагу будь-якій фінансовій діяльності, яка за своїм характером є найбільш сприятливою для використання або зловживання з метою відмивання коштів або фінансування тероризму.

8. Рішення, прийняті державами-членами відповідно до пункту 3, мають містити обґрунтування їх прийняття. Держави-члени можуть скасовувати такі рішення у зв'язку зі зміною обставин. Такі рішення вони доводять до відома Комісії. Комісія повідомляє про такі рішення іншим державам-членам.

9. Держави-члени запроваджують заходи моніторингу на основі оцінки ризиків або вживають інші відповідні заходи, щоб запобігти зловживанню виключеннями, наданими на підставі рішень, прийнятих відповідно до цієї статті.

Стаття 3

Для цілей цієї Директиви, застосовуються зазначені нижче визначення термінів:

(1) «кредитна установа» – кредитна установа відповідно до визначення, наведеного в пункті (1) частини 1 статті 4 Регламенту (ЄС) № 575/2013 Європейського Парламенту та Ради [\(22\)](#), а також її філії в значенні пункту (17) частини 1 статті 4 зазначеного Регламенту, розташовані на території Союзу, незалежно від того, чи їх головний офіс розташований на території Союзу або третьої країни;

(2) «фінансова установа»:

(a) суб'єкт господарювання, за винятком кредитних установ, який здійснює один або кілька видів діяльності, зазначених у пунктах від (2) до (12), (14) і (15) Додатку I до Директиви 2013/36/ЄС Європейського Парламенту та Ради [\(23\)](#); сюди також належить діяльність пунктів обміну валют;

(b) страхова компанія відповідно до визначення, наведеного в пункті (1) статті 13 Директиви 2009/138/ЄС Європейського Парламенту та Ради [\(24\)](#), якщо вона надає послуги зі страхування життя, які підпадають під дію зазначеної Директиви;

(c) інвестиційна фірма відповідно до визначення, наведеного в пункті (1) частини 1 статті 4 Директиви 2004/39/ЄС Європейського Парламенту та Ради [\(25\)](#);

(d) організація колективного інвестування, яка торгує своїми паями або акціями;

(e) страховий посередник відповідно до визначення, наведеного в пункті (5) статті 2 Директиви 2002/92/ЄС Європейського Парламенту та Ради [\(26\)](#), якщо він надає послуги зі страхування життя та інші послуги, пов'язані з інвестиціями, за винятком пов'язаного страхового посередника відповідно до визначення, наведеного в пункті (7) зазначеної

- статті;
- (f) філії, якщо вони розташовані на території Союзу, фінансових установ, зазначених у підпунктах від (а) до (е), незалежно від того, чи їх головний офіс розташований на території Союзу або третьої країни;
- (3) «майно» – активи будь-якого типу: матеріальні або нематеріальні, рухоме або нерухоме майно, осяжні або неосяжні, а також юридичні документи або інструменти в будь-якій формі, у тому числі в електронному або цифровому форматі, які підтверджують право власності на такі активи або право на їх частку.
- (4) «злочинна діяльність» – будь-яка участь у вчиненні таких серйозних злочинів:
- (a) діянь, викладених у статтях від 1 до 4 Рамкового рішення 2002/475/ЮВС;
- (b) будь-якого правопорушення, зазначеного в пункті (а) частини 1 статті 3 Конвенції Організації Об'єднаних Націй про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин від 1988 року;
- (c) діяльності злочинних організацій відповідно до визначення, наведеного у статті 1 Спільних дій Ради 98/733/ЮВС [\(27\)](#);
- (d) шахрайства на шкоду фінансовим інтересам Союзу, у разі, якщо воно принаймні серйозне, відповідно до визначення, наведеного у частині 1 статті 1 і частині 1 статті 2 Конвенції про захист фінансових інтересів Європейських Співтовариств [\(28\)](#);
- (e) корупційного правопорушення;
- (f) усіх правопорушень, у тому числі податкових злочинів, пов'язаних із прямими та непрямими податками та визначених у національному законодавстві держав-членів, які караються позбавленням волі або арештом на максимальний строк понад один рік, або, для держав-членів, у правових системах яких встановлено мінімальний поріг для правопорушень, усіх правопорушень, які караються позбавленням волі або арештом на мінімальний строк понад шість місяців;
- (5) «орган саморегулювання» – орган, який представляє інтереси осіб певної професії та здійснює регулятивний вплив на їхню діяльність, виконуючи окремі функції, пов'язані із наглядом або моніторингом, і забезпечуючи дотримання правил, що їх стосуються;
- (6) «бенефіціарний власник» – будь-яка фізична особа (особи), яка є кінцевим власником або контролером клієнта та/або фізичної особи (осіб), від імені яких здійснюється операція або діяльність; сюди належать принаймні:

(a) у випадку юридичних осіб:

- (i) фізична особа (особи), яка є кінцевим власником або контролером юридичної особи через пряме або опосередковане володіння достатнім відсотком акцій, прав голосу або часток у капіталі такої компанії, у тому числі через володіння акціями на пред'явника або здійснення контролю іншим способом, за винятком компаній, зареєстрованих на регульованому ринку, на яких розповсюджуються вимоги щодо розкриття інформації відповідно до законодавства Союзу або еквівалентні міжнародні стандарти, що гарантують належний рівень прозорості інформації про власників.

Якщо фізична особа володіє 25 % акцій плюс одна акція або часткою в розмірі понад 25 % капіталу клієнта, це вказує на пряме володіння. Якщо юридична особа, яка перебуває під контролем фізичної особи (осіб), або кілька юридичних осіб, які перебувають під контролем тієї самої фізичної особи (осіб), володіють 25 % акцій плюс одна акція або часткою в розмірі понад 25 % капіталу клієнта, це вказує на опосередковане володіння. Це положення застосовується без обмеження права держав-членів приймати рішення щодо зниження відсотку, який вказує на наявність володіння або контролю. Наявність контролю, який здійснюється іншим способом, визначається, серед іншого, відповідно до критеріїв, зазначених у пунктах від (1) до (5) статті 22 Директиви 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради [\(29\)](#);

(ii) якщо, після використання всіх можливих засобів і за відсутності підстав для підозри, жодна особа в рамках підпункту (i) не визначена, або якщо наявні які-небудь сумніви щодо того, чи визначена особа (особи) є бенефіціарним власником (власниками), фізична особа (особи), яка обіймає посаду вищого керівника, зобов'язані суб'єкти ведуть облік заходів, вжитих з метою визначення бенефіціарного власника в рамках підпункту (i) та цього підпункту;

(b) у випадку трастів:

(i) засновник;

(ii) довірчий власник (власники);

(iii) протектор, якщо є;

(iv) бенефіціари або, якщо особи, що одержують вигоду від правової форми чи суб'єкта, ще не були визначені, клас осіб, у чиїх основних інтересах правова форма або суб'єкт був створений чи здійснює діяльність;

(v) будь-яка інша фізична особа, що здійснює кінцевий контроль над трастом шляхом прямого чи непрямого володіння або іншим чином;

(c) у випадку з юридичними особами, такими як фонди та правові форми подібні до трастів, фізична особа (особи), що обіймають посади, еквівалентні чи подібні до тих, що зазначені в пункті (b);

(7) «постачальники трастових чи корпоративних послуг» означає будь-яку особу, яка в ході своєї діяльності надає будь-які з нижчезазначених послуг третім сторонам:

(a) створення компаній чи інших юридичних осіб;

(b) виконання функцій або організація виконання іншою особою функцій директора чи секретаря компанії, партнера у партнерстві або подібні функції стосовно інших юридичних осіб;

(c) надання зареєстрованого офісу, ділової адреси, адреси для кореспонденції чи адміністративної адреси та інших пов'язаних послуг компанії, партнерству чи будь-якій іншій юридичній особі чи правовій формі;

(d) виконання функцій або організація виконання іншою особою функцій довірчого власника трасту, заснованого за згодою сторін, або подібної правової форми;

(e) виконання функцій або організація виконання іншою особою функцій номінального акціонера замість іншої особи, окрім компаній, що котируються на регульованому ринку і підлягають вимогам щодо розкриття інформації згідно з правом Союзу або еквівалентним міжнародним стандартам;

(8) «кореспондентські відносини» означає:

(a) надання банківських послуг одним банком, як кореспондентом, іншому банку, як респонденту, в тому числі надання поточного чи іншого пасивного рахунку та пов'язаних послуг, таких як управління коштами, міжнародні перекази коштів, кліринг чеків, транзитні рахунки та послуги обміну валют;

(b) відносини між та серед кредитних установ та фінансових установ, у тому числі, коли подібні послуги надаються установою-кореспондентом установі-респонденту, а також відносини, встановлені для операцій з цінними паперами або переказу коштів;

(9) «політично значуща особа» означає фізичну особу, якій довірені зараз чи були довірені раніше важливі державні функції, у тому числі:

(a) глави держави, глави уряду, міністри, заступники та помічники міністрів;

(b) члени парламенту чи подібних законодавчих органів;

(c) члени керівних органів політичних партій;

(d) члени верховного суду, конституційного суду або інших вищих юридичних органів, рішення яких не підлягають подальшому оскарженню, окрім як за виняткових обставин;

(e) члени рахункових палат чи правлінь центральних банків;

- (f) посли, повірені у справах та високопоставлені офіцери збройних сил;
- (g) члени адміністративних, керівних та наглядових органів державних підприємств;
- (h) директори, заступники директорів та члени правління або еквівалентні функції в міжнародних організаціях.

Жодні державні функції, зазначені в підпунктах від (а) до (h), не слід розуміти як такі, що охоплюють посадовців середньої ланки чи нижче;

(10) «члени сім'ї» включає таке:

- (a) дружина / чоловік, або особа, що вважається еквівалентною дружині / чоловіку, політично значущої особи;
- (b) діти та їх дружини / чоловіки, або особи, що вважаються еквівалентними дружині / чоловіку, політично значущої особи;
- (c) батьки політично значущої особи;

(11) «особи, відомі як близькі соратники» означає:

- (a) фізичні особи, про яких відомо, що вони мають спільне бенефіціарне володіння юридичними особами чи юридичними формами, або будь-які інші тісні ділові зв'язки з політично значущою особою;
- (b) фізичні особи, які мають одноосібне бенефіціарне володіння юридичною особою чи юридичною формою, про яку відомо, що вона де-факто була створена для вигоди політично значущої особи;

(12) «вище керівництво» означає посадову особу чи працівника з достатніми знаннями щодо рівня ризиків установи у сфері відмивання грошей та фінансування тероризму і достатнім старшинством для прийняття рішень, що впливають на рівень ризиків, який не обов'язково, в усіх випадках, має бути членом правління;

(13) «ділові відносини» означає ділові, професійні чи комерційні відносини, пов'язані з професійною діяльністю зобов'язаного суб'єкта, які передбачають, в момент встановлення контакту, певний елемент тривалості;

(14) «послуги азартних ігор» означає послуги, які передбачають здійснення ставки, яка має грошову цінність, у азартних іграх, у тому числі іграх з елементами майстерності, таких як лотереї, ігри в казино, ігри в покер та операції парі, які надаються у фізичному місці або дистанційно, електронними засобами або за допомогою будь-якої іншої технології зв'язку і на індивідуальний запит одержувача послуг;

(15) «група» означає групу підприємств, яка складається з батьківського підприємства, його дочірніх компаній та суб'єктів, у яких батьківське підприємство або його дочірні компанії беруть участь, а також підприємств, пов'язаних одне з одним відносинами в межах значення статті 22 Директиви 2013/34/ЄС;

(16) «електронні гроші» означає електронні гроші, як визначено в пункті (2) статті 2 Директиви 2009/110/ЄС;

(17) «фіктивний банк» означає кредитну установу чи фінансову установу або установу, що здійснює діяльність, еквівалентну тій, що її здійснюють кредитні установи чи фінансові установи, створену в юрисдикції, в якій вона не має фізичної присутності з реальним центром управління, і не споріднену з регульованою фінансовою групою.

Стаття 4

1. Держави-члени, на основі ризик-орієнтованого підходу, забезпечують поширення сфери застосування цієї Директиви, повністю чи частково, на професії та категорії підприємств, окрім зобов'язаних суб'єктів, зазначених у частині 1 статті 2, які займаються діяльністю, що характеризується високим рівнем ймовірності її використання для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму.

2. Якщо держава-член поширює сферу застосування цієї Директиви на професії або категорії підприємств, окрім зазначених у частині 1 статті 2, вона інформує про це Комісію.

Стаття 5

Держави-члени можуть ухвалювати або зберігати чинними більш суворі положення у сфері, що охоплюється цією Директивою, з метою запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму в межах права Союзу.

СЕКЦІЯ 2

Оцінка ризиків

Стаття 6

1. Комісія проводить оцінку ризиків відмивання грошей або фінансування тероризму, які впливають на внутрішній ризик і пов'язані з транскордонною діяльністю.

З цією метою Комісія, до 26 червня 2017 року, складає звіт із визначенням, аналізом та оцінкою таких ризиків на рівні Союзу. Після цього Комісія оновлює цей звіт кожні два роки або частіше, якщо прийнятно.

2. Звіт, зазначений у частині 1, охоплює принаймні таке:

- (а) сфери внутрішнього ринку, які перебувають під найбільшим ризиком;
- (б) ризики, пов'язані з кожним відповідним сектором;
- (с) найпоширеніші засоби, що використовуються злочинцями для відмивання незаконних доходів.

3. Комісія надає звіт, зазначений у частині 1, державам-членам і зобов'язаним суб'єктам з тим, щоб допомогти їм у визначенні, розумінні, управлінні та зменшенні ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, і щоб дозволити іншим зацікавленим сторонам, у тому числі національним законодавчим органам, Європейському Парламенту, ЄНО та представникам ПФР краще зрозуміти ризики.

4. Комісія надає рекомендації державам-членам щодо заходів, прийнятних для усунення визначених ризиків. У разі, якщо держави-члени вирішать не застосовувати яку-небудь із рекомендацій у своїх національних режимах ПВГ/ПФТ, вони повідомляють Комісію про це і надають обґрунтування такого рішення.

5. До 26 грудня 2016 року ЄНО, через Спільний комітет, надають висновок щодо ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, що впливають на фінансовий сектор Союзу («спільний висновок»). Після цього ЄНО, через Спільний комітет, надають висновок кожні два роки.

6. При проведенні оцінки, зазначеної в частині 1, Комісія організовує роботу на рівні Союзу, враховує спільні висновки, зазначені в частині 5, і залучає експертів держав-членів у сфері ПВГ/ПФТ, представників ПФР та інших органів рівня Союзу, якщо прийнятно. Комісія надає спільні висновки державам-членам і зобов'язаним суб'єктам з метою допомогти їм у визначенні, розумінні, управлінні та зменшенні ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму.

7. Кожні два роки, або частіше, якщо прийнятно, Комісія подає звіт Європейському Парламенту та Раді з висновками, що впливають з регулярних оцінок ризиків, та інформацією про заходи, вжиті на основі таких висновків.

Стаття 7

1. Кожна держава-член вживає належних кроків з метою визначення, оцінки, розуміння, управління та зменшення ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, які впливають на неї, а також будь-яких аспектів щодо захисту даних у цьому відношенні. Вона підтримує таку оцінку ризиків у актуальному стані.

2. Кожна держава-член визначає орган чи створює механізм, за допомогою якого координуються національні заходи реагування на ризики, зазначені в частині 1. Інформація про такий орган чи опис механізму повідомляється Комісії, ЄНО та іншим державам-членам.

3. При проведенні оцінок ризиків, зазначених у частині 1 цієї статті, держави-члени використовують висновки, що містяться в звіті, зазначеному в частині 1 статті 6.

4. Що стосується оцінки ризиків, зазначеної в частині 1, кожна держава-член:

- (а) використовує її з метою поліпшення свого режиму ПВГ/ПФТ, зокрема, шляхом визначення будь-яких сфер, у яких зобов'язані суб'єкти повинні застосовувати посилені заходи, і, якщо прийнятно, із зазначенням заходів, що мають вживатися;
- (б) визначає, якщо прийнятно, сектори чи сфери з меншим чи більшим рівнем ризику відмивання грошей та фінансування тероризму;
- (с) використовує її для допомоги в розподілі та визначенні пріоритетності ресурсів для боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму;
- (д) використовує її з метою забезпечення складання належних правил для кожного сектора чи сфери згідно з ризиками відмивання грошей та фінансування тероризму;
- (е) не зволікаючи надає відповідну інформацію зобов'язаним суб'єктам для сприяння в проведенні їх власних оцінок ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму.

5. Держави-члени надають результати своїх оцінок ризиків Комісії, ЄНО та іншим державам-членам.

Стаття 8

1. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти вживали заходів з метою визначення та оцінки ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму з урахуванням факторів ризику, в тому числі тих, що пов'язані з їх клієнтами, країнами чи географічними зонами, продуктами, послугами, операціями чи каналами доставки. Такі заходи є пропорційними характеру та розміру зобов'язаних суб'єктів.

2. Оцінки ризиків, зазначені в частині 1, документуються, підтримуються в актуальному стані і надаються відповідним компетентним органам та відповідним органам саморегулювання. Компетентні органи можуть прийняти рішення про те, щоб окремі задокументовані оцінки ризиків були не обов'язковими, у разі, якщо певні ризики, притаманні сектору, є чіткими та зрозумілими.

3. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти мали в наявності політику, засоби контролю та процедури для зменшення та ефективного управління ризиками відмивання грошей та фінансування тероризму, визначеними на рівні Союзу, держави-члена та зобов'язаного суб'єкта. Така політика, засоби контролю та процедури є пропорційними характеру та розміру зобов'язаних суб'єктів.

4. Політика, засоби контролю та процедури, зазначені в частині 3, включають:

- (а) розробку внутрішньої політики, засоби контролю та процедури, у тому числі типові методи управління ризиками, аналізи благонадійності клієнтів, звітність, облік, внутрішній контроль, управління відповідністю стандартам, у тому числі, де прийнятно, з урахуванням розміру та характеру діяльності, призначення інспектора з дотримання стандартів на рівні керівництва, а також процедуру перевірки та відсіювання працівників;
- (б) де прийнятно, з урахуванням розміру та характеру діяльності, функцію незалежного аудиту для випробування внутрішньої політики, засобів контролю та процедур, зазначених у пункті (а).

5. Держави-члени вимагають від зобов'язаних суб'єктів одержувати від свого вищого керівництва схвалення запроваджених ними політики, засобів контролю та процедур, а також моніторингу та поліпшення вжитих заходів, де прийнятно.

СЕКЦІЯ 3

Політика стосовно третіх країн

Стаття 9

1. Юрисдикції третіх країн, у яких наявні стратегічні недоліки в національних режимах ПВГ/ПФТ, які становлять суттєві загрози для фінансової системи Союзу («треті країни з високим рівнем ризику»), визначаються з метою захисту належного функціонування внутрішнього ринку.

2. Комісія має право ухвалювати делеговані акти згідно зі статтею 64 з метою визначення третіх країн з високим рівнем ризику з урахуванням стратегічних недоліків, зокрема, що стосуються:

(а) правової та інституційної бази ПВГ/ПФТ у третій країні, зокрема:

- (i) криміналізація відмивання грошей та фінансування тероризму;
- (ii) заходи, пов'язані з аналізом благонадійності клієнтів;
- (iii) вимоги, пов'язані з обліком; та
- (iv) вимоги повідомляти про підозрілі операції;

(б) повноважень та процедур компетентних органів третьої країни щодо боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму;

(с) ефективності системи ПВГ/ПФТ в усуненні ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму в третій країні.

3. Делеговані акти, зазначені в частині 2, ухвалюються протягом одного місяця після визначення стратегічних недоліків, зазначених у такій частині.

4. Комісія враховує, якщо прийнятно, під час складання делегованих актів, зазначених у частині 2, відповідні аналізи, оцінки чи звіти, складені міжнародними організаціями та розробниками стандартів, компетентними у сфері запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, в зв'язку з ризиками, викликаними окремими третіми країнами.

ГЛАВА II

АНАЛІЗ БЛАГОНАДІЙНОСТІ КЛІЄНТА

СЕКЦІЯ 1

Загальні положення

Стаття 10

1. Держави-члени забороняють своїм кредитним установам та фінансовим установам вести анонімні рахунки чи анонімні банківські книжки. Держави-члени, у будь-якому випадку, вимагають, щоб стосовно власників та бенефіціарів існуючих анонімних рахунків чи анонімних банківських книжок був якомога швидше проведений аналіз благонадійності клієнтів, і в будь-якому разі до того, як такі рахунки чи банківські книжки будуть використані в будь-який спосіб.

2. Держави-члени вживають заходів з метою запобігання зловживанню акціями на пред'явника та сертифікатами акцій на пред'явника.

Стаття 11

Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти застосовували аналіз благонадійності клієнта за таких обставин:

(а) при встановленні ділових відносин;

(б) при проведенні разової операції:

(і) на суму 15 000 євро або більше, незважаючи на те, чи така операція проводиться в межах однієї операції чи в межах кількох операцій, які виглядають пов'язаними; або

(іі) яка становить переказ коштів, як визначено в пункті (9) статті 3 Регламенту (ЄС) 2015/847 Європейського Парламенту та Ради (30), на суму понад 1 000 євро;

(с) у випадку з особами, що здійснюють торгівлю товарами, при проведенні разових операцій готівкою на суму 10 000 євро або більше, незважаючи на те, чи така операція проводиться в межах однієї операції чи в межах кількох операцій, які виглядають пов'язаними;

(д) для постачальників послуг азартних ігор, у момент одержання виграшу, здійснення ставки, або і того, і іншого, при проведенні операцій на суму 2 000 євро або більше, незважаючи на те, чи така операція проводиться в межах однієї операції чи в межах кількох операцій, які виглядають пов'язаними;

(е) у разі наявності підозри щодо відмивання грошей або фінансування тероризму, незважаючи на будь-який відступ, звільнення чи поріг;

(ф) у разі наявності сумнівів щодо достовірності або відповідності раніше одержаних ідентифікаційних даних про клієнта.

Стаття 12

1. Як відступ від пунктів (а), (б) та (с) першого пункту частини 1 статті 13 та статті 14 і на основі відповідної оцінки ризиків, яка демонструє низький рівень ризику, держава-член може дозволити зобов'язаним суб'єктам не застосовувати певні заходи з аналізу благонадійності клієнтів стосовно електронних грошей, коли задоволені всі з нижчезазначених умов мінімізації ризиків:

(а) платіжний інструмент не є поповнюваним або має максимальний місячний ліміт платіжних операцій у розмірі 250 євро, які можуть бути використані лише в такій державі-члені;

(б) максимальна сума, що зберігається в електронній формі, не перевищує 250 євро;

(с) платіжний інструмент використовується виключно для придбання товарів чи послуг;

(д) платіжний інструмент не може фінансуватися анонімними електронними грошима;

(е) емітент проводить достатній моніторинг операцій чи ділових відносин, що уможливило виявлення незвичних чи підозрілих операцій.

Для цілей підпункту (b) першого пункту, держава-член може збільшити максимальну суму до 500 євро для платіжних інструментів, які можуть використовуватися лише в такій державі-члені.

2. Держави-члени забезпечують, щоб відступ, передбачений у частині 1, не застосовувався у випадку одержання готівкою чи зняття готівкою грошової вартості електронних грошей, коли одержана сума перевищує 100 євро.

Стаття 13

1. Заходи з аналізу благонадійності клієнта містять:

- (a) ідентифікацію клієнта та перевірку особи клієнта на основі документів, даних чи інформації, одержаних з надійного і незалежного джерела;
- (b) визначення бенефіціарного власника та вжиття слушних заходів для перевірки такої особи таким чином, щоб зобов'язаний суб'єкт у достатній мірі знав, ким є бенефіціарний власник, у тому числі, що стосується юридичних осіб, трастів, компаній, фондів та подібних юридичних форм, вжиття слушних заходів для розуміння структури власності та контролю клієнта;
- (c) оцінку і, якщо прийнятно, одержання інформації щодо мети чи планованого характеру ділових відносин;
- (d) проведення постійного моніторингу ділових відносин, у тому числі ретельний аналіз операцій, що здійснюються в ході таких відносин, з тим, щоб забезпечити відповідність таких операцій знанням зобов'язаного суб'єкта про клієнта, профіль бізнесу та ризиків, у тому числі, де прийнятно, джерело коштів, а також забезпечити підтримання документів, даних або інформації в актуальному стані.

При проведенні заходів, зазначених у підпунктах (a) та (b) першого пункту, зобов'язані суб'єкти також перевіряють, щоб будь-яка особа, яка стверджує, що діє від імені клієнта, була уповноважена на це, а також встановлюють та перевіряють її особу.

2. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти застосовували кожну із вимог щодо проведення аналізу благонадійності клієнта, як встановлено в частині 1. Однак, зобов'язані суб'єкти можуть визначати обсяг таких заходів з урахуванням факторів ризику.

3. Держави-члени вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти враховували принаймні змінні фактори, встановлені в Додатку I, при оцінці ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму.

4. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти мали змогу продемонструвати компетентним органам чи органам саморегулювання, що заходи є доречними з огляду на визначені ризики відмивання грошей та фінансування тероризму.

5. Стосовно діяльності зі страхування життя чи іншого інвестиційного страхування, держави-члени забезпечують, щоб на додачу до заходів з перевірки благонадійності клієнтів, що вимагаються стосовно клієнтів та бенефіціарних власників, кредитні установи та фінансові установи проводили такі заходи з перевірки благонадійності клієнтів щодо бенефіціарів полісів страхування життя та інших полісів інвестиційного страхування одразу після того, як бенефіціари були ідентифіковані чи визначені:

- (a) у випадку з бенефіціарами, ідентифікованими як конкретні особи чи юридичні форми, одержання імені особи;
- (b) у випадку з бенефіціарами, визначеними за характеристиками, класом чи іншим чином, одержання достатньої інформації щодо таких бенефіціарів, яка б задовольняла кредитні

установи або фінансові установи і дозволяла встановити особу бенефіціара в момент виплати.

Що стосується підпунктів (а) та (б) першого пункту, верифікація особи бенефіціарів здійснюється в момент виплати. У випадку передачі прав, повністю або частково, за страхуванням життя чи іншим інвестиційним страхуванням третій особі, кредитні установи та фінансові установи, яким відомо про передачу прав, ідентифікують бенефіціарного власника в момент передачі прав фізичній чи юридичній особі або юридичній формі, яка одержує у своїх інтересах вартість полісу, на який були передані права.

6. У випадку з бенефіціарами трастів чи подібних юридичних форм, які визначаються за певними характеристиками чи класом, зобов'язаний суб'єкт одержує достатню інформацію щодо бенефіціара, яка б його задовольняла і дозволяла встановити особу бенефіціара в момент виплати чи в момент використання бенефіціаром належних йому прав.

Стаття 14

1. Держави-члени вимагають, щоб верифікація особи клієнта та бенефіціарного власника відбувалася до встановлення ділових відносин або проведення операції.

2. Як відступ від частини 1, держави-члени можуть дозволяти верифікацію особи клієнта та бенефіціарного власника під час встановлення ділових відносин, якщо це необхідно для того, щоб не переривати звичайне ведення справ, і коли існує низький ризик відмивання грошей чи фінансування тероризму. У таких ситуаціях ці процедури проводяться за першої можливості після початкового контакту.

3. Як відступ від частини 1, держави-члени можуть дозволяти відкриття рахунку в кредитній установі чи фінансовій установі, у тому числі рахунків, що дозволяють операції з оборотними цінними паперами, за умови наявності достатніх запобіжних заходів, які б не дозволяли проведення операцій клієнтом чи від його імені, перш ніж буде забезпечена повна відповідність вимогам щодо аналізу благонадійності клієнта, встановленим у підпунктах (а) та (б) першого пункту частини 1 статті 13.

4. Держави-члени вимагають, щоб у разі, якщо зобов'язаний суб'єкт не може дотриматися вимог щодо аналізу благонадійності клієнта, встановлених у підпунктах (а), (б) або (с) першого пункту частини 1 статті 13, він не проводив операцію через банківський рахунок, не встановлював ділові відносини чи не здійснював операції і припинив ділові відносини та розглянув можливість подання повідомлення про підозрілу операцію ПФР стосовно клієнта згідно зі статтею 33.

Держави-члени не застосовують перший пункт до нотаріусів, інших незалежних юристів, аудиторів, зовнішніх бухгалтерів та податкових консультантів виключно в тій мірі, коли такі особи доводять правову позицію свого клієнта або виконують завдання щодо захисту чи представлення такого клієнта під час, чи стосовно, судових проваджень, у тому числі при наданні консультацій щодо ініціювання чи уникнення таких проваджень.

5. Держави-члени вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти застосовували заходи з аналізу благонадійності клієнтів не лише до всіх нових клієнтів, а й також, коли прийнятно, до існуючих клієнтів з урахуванням факторів ризику, в тому числі в момент, коли змінюються відповідні обставини клієнта.

СЕКЦІЯ 2

Спрощений аналіз благонадійності клієнтів

Стаття 15

1. У разі, якщо держава-член чи зобов'язаний суб'єкт визначає сфери з нижчим рівнем ризику, така держава-член може дозволити зобов'язаним суб'єктам застосовувати спрощені заходи з аналізу благонадійності клієнтів.

2. Перш ніж застосовувати спрощені заходи з аналізу благонадійності клієнтів, зобов'язані суб'єкти переконуються в тому, що ділові відносини чи операція становлять низький рівень ризику.

3. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти проводили достатній моніторинг операцій та ділових відносин з метою уможливлення виявлення незвичних чи підозрілих операцій.

Стаття 16

При оцінці ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, пов'язаних з типами клієнтів, географічними зонами, конкретними продуктами, послугами, операціями чи каналами доставки, держави-члени та зобов'язані суб'єкти враховують принаймні фактори потенційних ситуацій з низьким рівнем ризику, викладені в Додатку II.

Стаття 17

До 26 червня 2017 року ЄНО видають настанови, адресовані компетентним органам, кредитним установам та фінансовим установам, згідно зі статтею 16 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 та (ЄС) № 1095/2010, щодо факторів ризику, які мають враховуватися, та заходів, що мають вживатися, у ситуаціях, коли є доречними спрощені заходи з аналізу благонадійності клієнтів. Певним чином враховується характер та розмір підприємства і, де доречно і пропорційно, визначаються конкретні заходи.

СЕКЦІЯ 3

Поглиблений аналіз благонадійності клієнтів

Стаття 18

1. У випадках, зазначених у статтях від 19 до 24, під час взаємодії з фізичними особами або юридичними особами, створеними в третіх країнах, визнаних Комісією третіми країнами з високим рівнем ризику, а також у інших випадках з високим рівнем ризику, визначених державами-членами або зобов'язаними суб'єктами, держави-члени вимагають від зобов'язаних суб'єктів застосовувати поглиблені заходи з аналізу благонадійності клієнтів з метою належного управління та зменшення таких ризиків.

Поглиблені заходи з аналізу благонадійності клієнтів не обов'язково активуються автоматично стосовно філій чи дочірніх компаній з контролюючою участю зобов'язаних суб'єктів, створених у Союзі, які розташовані в третіх країнах з високим рівнем ризику, якщо такі філії чи дочірні компанії з контролюючою участю повністю дотримуються групової політики та процедур згідно зі статтею 45. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти підходили до таких випадків на основі ризик-орієнтованого підходу.

2. Держави-члени вимагають від зобов'язаних суб'єктів вивчати, наскільки це практично можливо, підстави та причини всіх складних та незвично великих операцій, усіх незвичних схем операцій, які не мають очевидної економічної чи законної мети. Зокрема, зобов'язані

суб'єкти збільшують ступінь та характер моніторингу ділових відносин з метою визначення, чи такі операції або діяльність не виглядають підозрілими.

3. При оцінці ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму держави-члени та зобов'язані суб'єкти враховують принаймні фактори потенційних ситуацій з високим рівнем ризику, викладені в Додатку III.

4. До 26 червня 2017 року ЄНО видають настанови, адресовані компетентним органам, кредитним установам та фінансовим установам, згідно зі статтею 16 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 та (ЄС) № 1095/2010, щодо факторів ризику, які мають враховуватися, та заходів, що мають вживатися, у ситуаціях, коли є доречними поглиблені заходи з аналізу благонадійності клієнтів. Певним чином враховується характер та розмір підприємства і, де доречно і пропорційно, визначаються конкретні заходи.

Стаття 19

Що стосується транскордонних кореспондентських відносин з установами-респондентами третіх країн, держави-члени, на додачу до заходів з аналізу благонадійності клієнтів, встановлених у статті 13, вимагають, щоб їх кредитні установи та фінансові установи:

- (а) збирали достатню інформацію про установи-респонденти з тим, щоб повністю зрозуміти характер діяльності респондента і з'ясувати, на основі публічно доступної інформації, репутацію установи та якість нагляду;
- (б) оцінювали контроль у сфері ПВГ/ПФТ установи-респондента;
- (с) одержували схвалення від вищого керівництва, перш ніж встановлювати нові кореспондентські відносини;
- (д) документували відповідні обов'язки кожної установи;
- (е) стосовно транзитних рахунків, були задоволені тим, як установа-респондент встановлює особу та проводить постійний аналіз благонадійності клієнтів, які мають прямий доступ до рахунків установи-кореспондента, і тим, як вона здатна надати відповідні дані аналізу благонадійності клієнта установи-кореспонденту, на запит.

Стаття 20

Що стосується операцій чи ділових відносин з політично значущими особами, держави-члени, на додачу до заходів з аналізу благонадійності клієнтів, встановлених у статті 13, вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти:

- (а) мали в наявності відповідні системи управління ризиками, у тому числі ризик-орієнтовані процедури, для визначення, чи клієнт або бенефіціарний власник клієнта є політично значущою особою;
- (б) застосовували такі заходи у випадках ділових відносин з політично значущими особами:
 - (і) одержували схвалення вищого керівництва щодо встановлення чи продовження ділових відносин з такими особами;
 - (іі) вживали достатніх заходів з метою встановлення джерела статків та джерела коштів, з якими пов'язані ділові відносини чи операції з такими особами;
 - (ііі) проводили поглиблений, постійний моніторинг таких ділових відносин.

Стаття 21

Держави-члени вимагають від зобов'язаних суб'єктів вживати слухних заходів з метою визначення, чи бенефіціари полісу страхування життя або іншого інвестиційного страхування та / або, коли необхідно, бенефіціарний власник бенефіціара, є політично

значущими особами. Такі заходи вживаються не пізніше ніж у момент виплати або в момент передачі прав, повністю або частково, за полісом. У разі, коли визначені вищі ризики, на додачу до застосування заходів з аналізу благонадійності клієнтів, встановлених у статті 13, держави-члени вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти:

- (a) інформували вище керівництво, перш ніж робити виплату за полісом;
- (b) проводили поглиблений аналіз усіх ділових відносин з держателем полісу.

Стаття 22

У разі, якщо політично значущій особі більше не довірена висока державна функція з боку держави-члена чи третьої країни, або висока публічна функція з боку міжнародної організації, зобов'язані суб'єкти, протягом принаймні 12 місяців, вважають, що ризики стосовно такої особи продовжуються і застосовують відповідні заходи з урахуванням факторів ризику, доки не буде визнано, що така особа більше не становить ризик, притаманний політично значущим особам.

Стаття 23

Заходи, зазначені в статтях 20 та 21, також застосовуються до членів сім'ї або осіб, відомих як близькі соратники, політично значущих осіб.

Стаття 24

Держави-члени забороняють кредитним установам та фінансовим установам встановлювати чи продовжувати кореспондентські відносини з фіктивними банками. Вони вимагають, щоб такі установи вживали належних заходів з тим, щоб не встановлювати чи не продовжувати кореспондентські відносини з кредитною установою чи фінансовою установою, щодо яких відомо, що вони дозволяють використовувати свої рахунки фіктивному банку.

СЕКЦІЯ 4

Діяльність третіх сторін

Стаття 25

Держави-члени можуть дозволити зобов'язаним суб'єктам покладатися на треті сторони у виконанні вимог щодо аналізу благонадійності клієнтів, встановлених у підпунктах (a), (b) та (c) першого пункту частини 1 статті 13. Однак, кінцева відповідальність за виконання таких вимог залишається за зобов'язаним суб'єктом, який покладається на третю сторону.

Стаття 26

1. Для цілей цієї секції, «треті сторони» означає зобов'язані суб'єкти, перелічені в статті 2, членські організації чи федерації таких зобов'язаних суб'єктів або інші установи чи особи, розташовані в державі-члені чи третій країні, які:

- (a) застосовують вимоги щодо проведення аналізу благонадійності клієнтів та вимоги щодо ведення обліку, які відповідають вимогам, встановленим у цій Директиві; та
- (b) забезпечують нагляд за дотриманням вимог цієї Директиви в спосіб, що відповідає секції 2 глави VI.

2. Держави-члени забороняють зобов'язаним суб'єктам покладатися на треті сторони, створені в третій країні з високим рівнем ризику. Держави-члени можуть звільняти філії та

дочірні компанії з контролюючою участю зобов'язаних суб'єктів, створених у Союзі, від дотримання такої заборони, якщо такі філії та дочірні компанії з контролюючою участю повністю дотримуються групової політики та процедур згідно зі статтею 45.

Стаття 27

1. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти одержували від третьої сторони, на яку вони покладаються, необхідну інформацію стосовно вимог щодо аналізу благонадійності клієнтів, встановлених у підпунктах (a), (b) та (c) першого пункту частини I статті 13.

2. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти, до яких був спрямований клієнт, вживали достатніх кроків з метою забезпечення того, щоб третя сторона негайно надавала, на запит, відповідні копії ідентифікаційних та верифікаційних даних та іншу відповідну документацію щодо особи клієнта чи бенефіціарного власника.

Стаття 28

Держави-члени забезпечують, щоб компетентний орган домашньої держави-члена (для групової політики та процедур) та компетентний орган приймаючої держави-члена (для філій та дочірніх компаній) могли вважати, що зобов'язаний суб'єкт дотримується положень, ухвалених відповідно до статей 26 та 27, в рамках своєї групової програми, у разі задоволення усіх із нижченаведених умов:

- (a) зобов'язаний суб'єкт покладається на інформацію, надану третьою стороною, яка входить до однієї з ним групи;
- (b) така група застосовує заходи з аналізу благонадійності клієнтів, правила ведення обліку та програми протидії відмиванню грошей та фінансуванню тероризму згідно з цією Директивою чи еквівалентними правилами;
- (c) ефективна реалізація вимог, зазначених у підпункті (b) контролюється на рівні групи компетентним органом домашньої держави-члена чи третьої країни.

Стаття 29

Ця секція не застосовується до аутсорсингових чи агентських відносин, коли, на договірній основі, постачальник аутсорсингових послуг чи представник має вважатися частиною зобов'язаного суб'єкта.

ГЛАВА III

ІНФОРМАЦІЯ ПРО БЕНЕФІЦІАРНЕ ВОЛОДІННЯ

Стаття 30

1. Держави-члени забезпечують, щоб корпоративні та інші юридичні особи, зареєстровані на їх території, були зобов'язані одержувати та зберігати достатню, точну та актуальну інформацію щодо їх бенефіціарного володіння, у тому числі дані щодо наявної бенефіціарної участі.

Держави-члени забезпечують, щоб такі суб'єкти були зобов'язані надавати, на додачу до інформації про свого юридичного власника, інформацію про бенефіціарного власника зобов'язаним суб'єктам під час проведення зобов'язаними суб'єктами заходів з аналізу благонадійності клієнтів згідно з главою II.

2. Держави-члени вимагають, щоб інформація, зазначена в частині 1, була своєчасно доступна компетентним органам та ПФР.

3. Держави-члени забезпечують, щоб інформація, зазначена в частині 1, зберігалася в центральному реєстрі в кожній державі-члені, наприклад, в комерційному реєстрі, реєстрі компаній, як зазначено в статті 3 Директиви 2009/101/ЄС Європейського Парламенту та Ради (31), або в публічному реєстрі. Держави-члени інформують Комісію про характеристики таких національних механізмів. Інформація про бенефіціарне володіння, що міститься в такій базі даних, може збиратися згідно з національними системами.

4. Держави-члени вимагають, щоб інформація, що міститься в центральному реєстрі, зазначеному в частині 3, була достатньою, точною і актуальною.

5. Держави-члени забезпечують, щоб інформація про бенефіціарне володіння була доступною в усіх випадках:

(а) компетентним органам та ПФР, без будь-яких обмежень;

(б) зобов'язаним суб'єктам у рамках проведення аналізу благонадійності клієнтів згідно з главою II;

(с) будь-якій особі чи організації, яка може продемонструвати законний інтерес.

Особі або організації, зазначені в підпункті (с), мають доступ принаймні до імені, місяця та року народження, громадянства та країни проживання бенефіціарного власника, а також характеру та обсягу наявного бенефіціарного інтересу.

Для цілей цієї частини, доступ до інформації про бенефіціарне володіння відповідає правилам щодо захисту даних і може підлягати онлайн-реєстрації та сплаті плати. Плата, що стягується за одержання інформації, не перевищує адміністративних витрат на її ведення.

6. Центральний реєстр, зазначений у частині 3, забезпечує вчасний і необмежений доступ для компетентних органів та ПФР без зміни інформації про відповідного суб'єкта. Він також дозволяє своєчасний доступ зобов'язаних суб'єктів при проведенні заходів з аналізу благонадійності клієнтів.

7. Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи та ПФР мали змогу своєчасно надавати інформацію, зазначену в частинах 1 та 3, компетентним органам та ПФР інших держав-членів.

8. Держави-члени вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти не покладалися виключно на центральний реєстр, зазначений у частині 3, при виконанні вимог щодо проведення своїх аналізів благонадійності клієнтів згідно з главою II. Такі вимоги виконуються з використанням ризик-орієнтованого підходу.

9. Держави-члени можуть встановлювати винятки щодо доступу, зазначеного в пунктах (б) та (с) частини 5, до всієї чи частини інформації про бенефіціарного володіння на індивідуальній основі за виняткових обставин, коли такий доступ піддаватиме бенефіціарного власника ризику шахрайства, викрадення, шантажу, насильства чи погроз, або коли бенефіціарний власник є неповнолітнім чи інакше недієздатним. Винятки, встановлені відповідно до цієї частини, не застосовуються до кредитних установ та фінансових установ, а також до зобов'язаних суб'єктів, зазначених у підпункті (б) пункту (3) частини 1 статті 2, які є державними посадовими особами.

10. До 26 червня 2019 року Комісія подає звіт Європейському Парламенту та Раді з оцінкою умов, технічними характеристиками та процедурами забезпечення безпечного та

ефективного взаємозв'язку між центральними реєстрами, зазначеними в частині 3, через європейську центральну платформу, створену частиною 1 статті 4а Директиви 2009/101/ЄС. Якщо прийнятно, такий звіт супроводжується законодавчою пропозицією.

Стаття 31

1. Держави-члени вимагають, щоб довірчі власники будь-якого трасту, заснованого за згодою сторін, що регулюється згідно з їх правом, одержували та зберігали достатню, точну і актуальну інформацію про бенефіціарне володіння трастом. Така інформація включає інформацію про особу:

- (а) засновника;
- (б) довірчого власника (власників);
- (с) протектора (якщо є);
- (д) бенефіціарів чи класу бенефіціарів; та
- (е) будь-якої іншої фізичної особи, що здійснює фактичний контроль над трастом.

2. Держави-члени забезпечують, щоб довірчі власники розкривали свій статус та своєчасно надавали інформацію, зазначену в частині 1, зобов'язаним суб'єктам, коли довірчий власник, як довірчий власник, встановлює ділові відносини чи здійснює разові операції понад порогові, встановлені в пунктах (б), (с) та (д) статті 11.

3. Держави-члени вимагають, щоб інформація, зазначена в частині 1, була своєчасно доступна компетентним органам та ПФР.

4. Держави-члени забезпечують, щоб інформація, зазначена в частині 1, зберігалася в центральному реєстрі, якщо діяльність трасту призводить до податкових наслідків. Центральний реєстр забезпечує вчасний і необмежений доступ для компетентних органів та ПФР без зміни сторін відповідного трасту. Він може також дозволяти своєчасний доступ зобов'язаних суб'єктів при проведенні заходів з аналізу благонадійності клієнтів згідно з главою II. Держави-члени інформують Комісію про характеристики таких національних механізмів.

5. Держави-члени вимагають, щоб інформація, що міститься в центральному реєстрі, зазначеному в частині 4, була достатньою, точною і актуальною.

6. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти не покладалися виключно на центральний реєстр, зазначений у частині 4, при виконанні вимог щодо проведення своїх аналізів благонадійності клієнтів, встановлених у главі II. Такі вимоги виконуються з використанням ризик-орієнтованого підходу.

7. Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи та ПФР мали змогу своєчасно надавати інформацію, зазначену в частинах 1 та 4, компетентним органам та ПФР інших держав-членів.

8. Держави-члени забезпечують, щоб заходи, передбачені в цій статті, застосовувалися до інших типів юридичних форм, що мають структуру чи функції, подібні до трастів.

9. До 26 червня 2019 року Комісія подає звіт Європейському Парламенту та Раді з оцінкою умов, технічними характеристиками та процедурами забезпечення безпечного та ефективного взаємозв'язку між центральними реєстрами. Якщо прийнятно, такий звіт супроводжується законодавчою пропозицією

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ЩОДО ПОВІДОМЛЕННЯ

СЕКЦІЯ 1

Загальні положення

Стаття 32

1. Кожна держава-член створює ПФР з метою запобігання, виявлення та ефективної боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму.

2. Держави-члени доводять до відома Комісії в письмовій формі назву та адресу свого відповідного ПФР.

3. Кожен ПФР є операційно незалежним та автономним, що означає, що ПФР має повноваження та спроможність виконувати свої функції вільно, у тому числі приймати автономні рішення щодо аналізу, запитування та розповсюдження певної інформації. ПФР, як центральний національний підрозділ, відповідає за одержання та аналіз повідомлень про підозрілі операції та іншої інформації, пов'язаної з відмиванням грошей, пов'язаними основними злочинами чи фінансуванням тероризму. ПФР відповідає за розповсюдження результатів своїх аналізів та будь-якої додаткової відповідної інформації серед компетентних органів у разі наявності підозр у відмиванні грошей, скоєнні пов'язаних основних злочинів чи фінансуванні тероризму. Він має право одержувати додаткову інформацію від зобов'язаних суб'єктів.

Держави-члени забезпечують свої ПФР достатніми фінансовими, людськими та технічними ресурсами для виконання ними своїх завдань.

4. Держави-члени забезпечують, щоб їх ПФР мали своєчасний доступ, прямий чи опосередкований, до фінансової, адміністративної та правоохоронної інформації, яка їм необхідна для належного виконання своїх завдань. ПФР мають змогу відповідати на запити інформації від компетентних органів у своїх відповідних державах-членах, коли такі запити інформації вмотивовані підозрами щодо відмивання грошей, пов'язаних основних злочинів чи фінансування тероризму. Прийняття рішення щодо проведення аналізу чи розповсюдження інформації покладається на ПФР.

5. У разі, якщо наявні об'єктивні причини вважати, що надання такої інформації справить негативний вплив на поточні розслідування чи аналізи, або, за виняткових обставин, якщо розкриття інформації буде чітко диспропорційне цілям, для яких вона запитується, ПФР не зобов'язаний виконувати такий запит інформації.

6. Держави-члени вимагають, щоб компетентні органи повідомляли ПФР про користь від використання інформації, наданої згідно з цією статтею, а також результати розслідувань чи інспекцій, проведених на основі такої інформації.

7. Держави-члени забезпечують, щоб ПФР мали право вживати негайні заходи, прямо чи опосередковано, у разі наявності підозри про те, що операція пов'язана з відмиванням грошей чи фінансуванням тероризму, для призупинення чи скасування згоди на здійснення операції з метою аналізу такої операції, підтвердження підозри та повідомлення про результати аналізу компетентних органів. ПФР мають право запроваджувати такі заходи, прямо чи опосередковано, на запит ПФР іншої держави-члена на період, і згідно з умовами, визначеними в національному праві ПФР, який одержав запит.

8. Функція аналізу ПФР складається з нижченаведеного:

- (а) операційний аналіз, орієнтований на окремі випадки та певні цілі або на відповідну відібрану інформацію, залежно від типу та обсягу одержаної інформації, яка була розкрита, та очікуваного використання інформації після її поширення; та
- (б) стратегічний аналіз, пов'язаний з тенденціями і схемами відмивання грошей та фінансування тероризму.

Стаття 33

1. Держави-члени вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти і, де прийнятно, їх директори та працівники співпрацювали в повній мірі, швидко:

- (а) інформуючи ПФР, у тому числі надаючи повідомлення, зі своєї власної ініціативи, у випадках, коли зобов'язаний суб'єкт знає, підозрює чи має слушні підстави підозрювати, що певні кошти, незважаючи на їх суму, є доходами від злочинної діяльності або пов'язані з фінансуванням тероризму, і швидко відповідаючи на запити з боку ПФР щодо додаткової інформації в таких випадках; та
- (б) надаючи ПФР, прямо або опосередковано, на його запит, усю необхідну інформацію згідно з процедурами, встановленими застосовним правом.

Повідомляється про всі підозрілі операції, у тому числі спроби здійснення операцій.

2. Особа, призначена згідно з пунктом (а) частини 4 статті 8, передає інформацію, зазначену в частині 1 цієї статті, ПФР держави-члена, на території якої зареєстрований зобов'язаний суб'єкт, який передає інформацію.

Стаття 34

1. Як відступ від частини 1 статті 33, держави-члени можуть, у випадку із зобов'язаними суб'єктами, зазначеними в підпунктах (а), (б) та (д) пункту (3) частини 1 статті 2, визначати відповідний орган саморегулювання відповідної професії, як орган, що одержує інформацію, зазначену в частині 1 статті 33.

Без шкоди частині 2, визначений орган саморегулювання, у випадках, зазначених у першому пункті цієї частини, скеровує інформацію ПФР без зволікання і фільтрування.

2. Держави-члени не застосовують зобов'язання, встановлені в частині 1 статті 33, до нотаріусів, інших незалежних юристів, аудиторів, зовнішніх бухгалтерів та податкових консультантів виключно в тій мірі, коли такий виняток пов'язаний з інформацією, яку вони одержують від, чи здобувають щодо, одного зі своїх клієнтів у ході доведення правової позиції свого клієнта або при виконанні свого завдання щодо захисту чи представлення такого клієнта під час, чи стосовно, судових проваджень, у тому числі при наданні консультацій щодо ініціювання чи уникнення таких проваджень, незважаючи на те, чи була така інформація одержана чи здобута до, під час чи після такого провадження

Стаття 35

1. Держави-члени вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти утримувалися від здійснення операцій, які, як їм відомо чи як вони підозрюють, пов'язані з доходами від злочинної діяльності або фінансуванням тероризму, перш ніж вони не вживуть необхідних заходів згідно з підпунктом (а) першого пункту частини 1 статті 33 і не виконають будь-які додаткові спеціальні інструкції від ПФР чи компетентних органів згідно з правом відповідної держави-члена.

2. У разі, якщо утримання від проведення операцій, зазначених у частині 1, є неможливим чи може зашкодити спробам переслідування бенефіціарів підозрюваної операції, відповідні зобов'язані суб'єкти інформують ПФР негайно після проведення таких операцій.

Стаття 36

1. Держави-члени забезпечують, щоб, якщо, в ході перевірок, які проводяться щодо зобов'язаних суб'єктів компетентними органами, як зазначено в статті 48, або в будь-який інший спосіб, такі органи виявляють факти, що можуть бути пов'язані з відмиванням грошей чи фінансуванням тероризму, вони без зволікання інформували про це ПФР.

2. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи, яким законом або положенням надане право здійснювати нагляд над ринками акцій, валюти та фінансових інструментів, інформували ПФР у разі виявлення фактів, що можуть бути пов'язані з відмиванням грошей чи фінансуванням тероризму.

Стаття 37

Добросовісне розкриття інформації зобов'язаним суб'єктом або працівником чи директором такого зобов'язаного суб'єкта згідно зі статтями 33 та 34 не становить порушення жодного обмеження щодо розкриття інформації, яке накладається договором або будь-яким законодавчим, регуляторним чи адміністративним положенням, і не передбачає відповідальності жодного виду для зобов'язаного суб'єкта або його директорів чи працівників, навіть за обставин, коли їм точно не було відомо про основну злочинну діяльність, і незважаючи на те, чи незаконна діяльність фактично сталася.

Стаття 38

Держави-члени забезпечують, щоб фізичні особи, у тому числі працівники та представники зобов'язаного суб'єкта, які повідомляють про підозри щодо відмивання грошей або фінансування тероризму, як внутрішньо, такі і в ПФР, були захищені від погроз чи ворожих дій, і зокрема від негативних та дискримінаційних дій, що стосуються їх служби.

СЕКЦІЯ 2

Заборона розкриття

Стаття 39

1. Зобов'язані суб'єкти, їх директори та працівники не розкривають відповідному клієнту чи іншим третім особам той факт, що інформація передається, буде передана чи була передана згідно зі статтями 33 чи 34, або що проводиться, чи може проводитися, аналіз стосовно відмивання грошей чи фінансування тероризму.

2. Заборона, встановлена в частині 1, не включає розкриття інформації компетентним органам, у тому числі органам саморегулювання, а також розкриття інформації для правоохоронних цілей.

3. Заборона, встановлена в частині 1, не перешкоджає розкриттю інформації між кредитними установами та фінансовими установами, або між такими установами та їх філіями та дочірніми компаніями з контролюючою участю, розташованими в третіх країнах, за умови, що такі філії чи дочірні компанії з контролюючою участю повністю дотримуються групової політики та процедур, у тому числі процедур обміну інформацією в межах групи, згідно зі

статтею 45, і що така групова політика та процедури відповідають вимогам, встановленим у цій Директиві.

4. Заборона, встановлена в частині 1, не перешкоджає розкриттю інформації зобов'язаними суб'єктами, зазначеними в підпунктах (а) та (б) пункту (3) частини 1 статті 2, або суб'єктами з третіх країн, що накладають вимоги, еквівалентні до тих, що встановлені в цій Директиві, які виконують свої професійні функції, як працівники, так і ні, в межах однієї і тієї ж юридичної особи чи більшої структури, до якої особа належить, яка має спільне володіння, керівництво чи контроль відповідності.

5. Стосовно зобов'язаних суб'єктів, зазначених у пунктах (1), (2), підпунктах (а) та (б) пункту (3) частини 1 статті 2, у випадках, пов'язаних з одним і тим же клієнтом та однією і тією ж операцією, що передбачає участь двох або більше зобов'язаних суб'єктів, заборона, встановлена в частині 1 цієї статті, не перешкоджає розкриттю інформації між відповідними зобов'язаними суб'єктами, за умови, що вони належать до держави-члена, або є суб'єктами третьої країни, які накладають вимоги, еквівалентні до тих, що встановлені в цій Директиві, а також, що вони належать до однієї і тієї ж професійної категорії і підлягають зобов'язанням щодо професійної таємниці і захисту персональних даних.

6. У разі, якщо зобов'язаний суб'єкт, зазначений у підпунктах (а) та (б) пункту (3) частини 1 статті 2, намагається відмовити клієнта від здійснення незаконної діяльності, це не становить розкриття інформації в межах значення частини 1 цієї статті.

ГЛАВА V

ЗАХИСТ ДАНИХ, ЗБЕРЕЖЕННЯ ДАНИХ ТА СТАТИСТИЧНІ ДАНІ

Стаття 40

1. Держави-члени вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти зберігали нижчезазначені документи та інформацію згідно з національним правом з метою запобігання, виявлення та розслідування, ПФР або іншими компетентними органами, можливого відмивання грошей чи фінансування тероризму:

(а) у випадку з аналізом благонадійності клієнта, копії документів та інформацію, необхідні для задоволення вимог щодо аналізу благонадійності клієнта, встановлених у главі II, протягом п'яти років після завершення ділових відносин зі своїм клієнтом, або після дати разової операції;

(б) підтвердну документацію та облікові дані операцій, що складаються з оригіналів документів або копій, допустимих у судових провадженнях згідно із застосовним національним правом, необхідні для ідентифікації операцій, протягом п'яти років після завершення ділових відносин зі своїм клієнтом, або після дати разової операції.

Після спливання періодів зберігання, зазначених у першому пункті, держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти видаляли персональні дані, окрім випадків, коли національним правом передбачено інше і визначені обставини, за яких зобов'язані суб'єкти можуть або повинні надалі зберігати дані. Держави-члени можуть дозволяти чи вимагати подальшого збереження після того, як проведуть ретельну оцінку необхідності та пропорційності такого подальшого зберігання і вважатимуть його виправданим для цілей запобігання, виявлення або розслідування відмивання грошей чи фінансування тероризму. Такий період подальшого зберігання не перевищує додаткові п'ять років.

2. У разі, якщо станом на 25 червня 2015 року в державах-членах наявні незавершені юридичні процедури, пов'язані із запобіганням, виявленням, розслідуванням чи

переслідуванням у зв'язку з підозрюваним відмиванням грошей чи фінансуванням тероризму, і зобов'язаний суб'єкт має інформацію чи документи, пов'язані з такими незавершеними процедурами, зобов'язаний суб'єкт може зберігати таку інформацію чи документи, згідно з національним правом, протягом п'яти років з 25 червня 2015 року. Держави-члени можуть, без шкоди національному кримінальному праву щодо доказів, застосовному до незавершених кримінальних розслідувань та судових проваджень, дозволяти чи вимагати збереження такої інформації чи документів протягом додаткових п'яти років, у разі, якщо була визначена необхідність та пропорційність такого подальшого зберігання з метою запобігання, виявлення, розслідування чи переслідування у зв'язку з підозрюваним відмиванням грошей чи фінансуванням тероризму.

Стаття 41

1. Обробка персональних даних у рамках цієї Директиви підпадає під сферу дії Директиви 95/46/ЄС, транспонованої в національне право. Персональні дані, що обробляються відповідно до цієї Директиви Комісією чи ЄНО, підпадають під сферу дії Регламенту (ЄС) № 45/2001.

2. Персональні дані обробляються зобов'язаними суб'єктами на основі цієї Директиви лише для цілей запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, як зазначено в статті 1, і додатково не обробляються у спосіб, несумісний з такими цілями. Обробка персональних даних на основі цієї Директиви для будь-яких інших цілей, таких як комерційні цілі, забороняється.

3. Зобов'язані суб'єкти надають новим клієнтам інформацію, що вимагається відповідно до статті 10 Директиви 95/46/ЄС, перш ніж встановлювати ділові відносини чи здійснювати разову операцію. Така інформація, зокрема, включає загальне повідомлення про юридичні зобов'язання зобов'язаних суб'єктів у рамках цієї Директиви щодо обробки персональних даних для цілей запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, як зазначено в статті 1 цієї Директиви.

4. При застосуванні заборони щодо розкриття інформації, встановленої в частині 1 статті 39, держави-члени ухвалюють законодавчі заходи, що обмежують, повністю чи частково, право суб'єкта даних на доступ до персональних даних, що стосуються його / її, в мірі, в якій таке часткове чи повне обмеження становить необхідний і пропорційний захід у демократичному суспільстві, з належною увагою до законних інтересів відповідних осіб, який покликаний:

- (а) дозволити зобов'язаному суб'єкту чи компетентному національному органу належним чином виконувати свої завдання для цілей цієї Директиви; або
- (б) не допустити перешкоджання офіційним чи законним запитам, аналізам, розслідуванням чи процедурам для цілей цієї Директиви і забезпечити, щоб запобігання, розслідування і виявлення відмивання грошей та фінансування тероризму не були поставлені під загрозу.

Стаття 42

Держави-члени вимагають, щоб їх зобов'язані суб'єкти мали в наявності системи, що б дозволяли їм у повній мірі і швидко відповідати на запити від їх ПФР або від інших органів, згідно із своїм національним правом, щодо того, чи вони підтримують або підтримували, протягом п'ятирічного періоду до такого запиту, ділові відносини з певними особами, а також щодо характеру таких відносин, з використанням безпечних каналів і в спосіб, що забезпечує повну конфіденційність запитів.

Стаття 43

Обробка персональних даних на основі цієї Директиви для цілей запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, як зазначено в статті 1, вважається питанням суспільного інтересу в рамках Директиви 95/46/ЄС

Стаття 44

1. Держави-члени, для цілей сприяння підготовці оцінок ризиків відповідно до статті 7, забезпечують, щоб вони мали змогу переглядати ефективність своїх систем боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму шляхом ведення комплексної статистики з питань, пов'язаних з ефективністю таких систем.

2. Статистика, зазначена в частині 1, включає:

- (а) дані, що є мірками розміру та важливості різних секторів, які підпадають під сферу дії цієї Директиви, в тому числі кількість суб'єктів та осіб і економічна важливість кожного сектора;
- (б) дані, що є мірками фаз звітності, розслідування та судових процедур національного режиму ПВГ/ПФТ, у тому числі кількість повідомлень про підозрілі операції, наданих ПФР, відповідей про наслідки таких повідомлень і, на щорічній основі, кількість розслідуваних справ, кількість осіб, щодо яких були відкриті кримінальні провадження, кількість осіб, засуджених за злочини, пов'язані з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму, типи основних злочинів, у разі, якщо така інформація наявна, та вартість, виражена в євро, майна, яке було заморожене, арештоване чи конфісковане;
- (с) у разі наявності, дані, що свідчать про кількість та частку звітів, які призвели до подальшого розслідування, разом зі щорічним звітом для зобов'язаних суб'єктів з детальною інформацією щодо корисності та наслідків поданих ними повідомлень;
- (д) дані стосовно кількості транскордонних запитів інформації, які були подані, одержані, у задоволенні яких було відмовлено, на які було повністю чи частково дано відповідь з боку ПФР.

3. Держави-члени забезпечують публікацію консолідованого огляду своєї статистики.

4. Держави-члени повідомляють Комісії статистику, зазначену в частині 2.

ГЛАВА VI

ПОЛІТИКА, ПРОЦЕДУРИ ТА НАГЛЯД

СЕКЦІЯ 1

Внутрішні процедури, навчання та зворотний зв'язок

Стаття 45

1. Держави-члени вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти, які є частиною групи, імплементували групову політику та процедури, в тому числі політику захисту даних і політику та процедури обміну інформацією в рамках групи для цілей ПВГ/ПФТ. Така політика та процедури дієво запроваджуються на рівні філій та дочірніх компаній з контролюючою участю в державах-членах та третіх країнах.

2. Держави-члени вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти, які експлуатують підприємства в іншій державі-члені, забезпечували, щоб такі підприємства поважали національні положення такої держави-члена, які транспонують цю Директиву.

3. Держави-члени забезпечують, щоб, у разі, якщо зобов'язані суб'єкти мають філії чи дочірні компанії з контролюючою участю, розташовані в третій країні, де мінімальні вимоги щодо ПВГ/ПФТ є менш суворими, ніж у державі-члені, їх філії та дочірні компанії з контролюючою участю, розташовані в третій країні, імплементували вимоги держави-члена, у тому числі щодо захисту даних, в тій мірі, в якій це дозволяє право третьої країни.

4. Держави-члени та ЄНО інформують одне одного про випадки, у яких право третьої країни не дозволяє імплементувати політику та процедури, зазначені в частині 1. У таких випадках можуть вживатися узгоджені заходи для пошуку рішення.

5. Держави-члени вимагають, щоб, у разі, якщо право третьої країни не дозволяє імплементувати політику та процедури, що вимагаються в частині 1, зобов'язані суб'єкти забезпечували, щоб філії та дочірні компанії з контролюючою участю, розташовані в такій третій країні, застосовували додаткові заходи з метою ефективного подолання ризиків відмивання грошей чи фінансування тероризму й інформували компетентні органи в своїй домашній державі-члені. Якщо додаткові заходи не є достатніми, компетентні органи домашньої держави-члена вживають додаткових наглядових заходів, у тому числі вимагають, щоб група не встановлювала або припинила ділові відносини, не проводила операції, а також, у разі необхідності, вимагають, щоб група згорнула свої операції в третій країні.

6. ЄНО розробляють проект регуляторно-технічних стандартів із зазначенням типу додаткових заходів, зазначених у частині 5, та мінімальних заходів, що мають вживатися кредитними установами та фінансовими установами в разі, якщо право третьої країни не дозволяє імплементувати заходи, що вимагаються в частині 1 та 3.

ЄНО подають проект регуляторно-технічних стандартів, зазначених у першому абзаці, Комісії до 26 грудня 2016 року.

7. Комісії делегується право ухвалювати регуляторно-технічні стандарти, зазначені в частині 6 цієї статті, згідно із статтями від 10 до 14 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 та (ЄС) № 1095/2010.

8. Держави-члени забезпечують, щоб був дозволений обмін інформацією в межах групи. Інформація про підозри щодо того, що кошти є доходами від злочинної діяльності або пов'язані з фінансуванням тероризму, яка була повідомлена ПФР, поширюється в межах групи, окрім випадків, коли ПФР інструктує про інше.

9. Держави-члени можуть вимагати, щоб емітенти електронних грошей, як визначено в пункті (3) статті 2 Директиви 2009/110/ЄС, та постачальники платіжних послуг, як визначено в пункті (9) статті 4 Директиви 2007/64/ЄС, створені на їх території у формах, інших ніж філія, і головний офіс яких розташований у іншій державі-члені, призначали центральний контактний пункт на своїй території для забезпечення, від імені установи, що їх призначила, дотримання правил ПВГ/ПФТ та сприяння нагляду компетентних органів, у тому числі шляхом надання компетентним органам документів та інформації на запит.

10. ЄНО розробляють проект регуляторно-технічних стандартів щодо критеріїв визначення обставин, за яких призначення центрального контактної пункту згідно з частиною 9 є доречним, а також щодо того, якими мають бути функції центральних контактних пунктів.

ЄНО подають проект регуляторно-технічних стандартів, зазначених у першому абзаці, Комісії до 26 червня 2017 року.

11. Комісії делегується право ухвалювати регуляторно-технічні стандарти, зазначені в частині 10 цієї статті, згідно із статтями від 10 до 14 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 та (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 46

1. Держави-члени вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти вживали заходів, що пропорційні їх ризикам, характеру та розміру, з тим, щоб їх працівники були обізнані з положеннями, ухваленими відповідно до цієї Директиви, в тому числі відповідними вимогами щодо захисту даних.

Такі заходи включають участь їх працівників у спеціальних постійних навчальних програмах, покликаних допомогти їм виявляти операції, які можуть бути пов'язані з відмиванням грошей чи фінансуванням тероризму, і проінструктувати їх, як діяти в таких випадках.

У разі, якщо фізична особа, що підпадає під будь-яку із категорій, перелічених у пункті (3) частини 1 статті 2, виконує професійну діяльність як працівник юридичної особи, зобов'язання, передбачені цією секцією, застосовуються до такої юридичної особи, радше ніж до фізичної особи.

2. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти мали доступ до актуальної інформації щодо методів осіб, які відмивають гроші та фінансують тероризм, і ознак, що вказують на підозрілі операції.

3. Держави-члени забезпечують, щоб, у разі можливості, зобов'язаним суб'єктам своєчасно повідомлялося про ефективність та наслідки повідомлень про відмивання грошей чи фінансування тероризму.

4. Держави-члени вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти визначали члена правління, відповідального за імплементацію законів, правил та адміністративних положень, необхідних для дотримання цієї Директиви.

СЕКЦІЯ 2

Нагляд

Стаття 47

1. Держави-члени забезпечують, щоб пункти обміну валют та видачі готівки за чеками, а також постачальники трастових та корпоративних послуг підлягали ліцензуванню або реєстрації, а діяльність постачальників послуг азартних ігор підлягала регулюванню.

2. Держави-члени вимагають, щоб компетентні органи забезпечували, щоб особи, які обіймають керівну функцію в суб'єктах, зазначених у частині 1, або бенефіціарні власники таких суб'єктів, були прийнятними і благонадійними особами.

3. Стосовно зобов'язаних суб'єктів, зазначених у підпунктах (a), (b) та (d) пункту (3) частини 1 статті 2, держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи вживали необхідних заходів з метою запобігання тому, щоб злочинці, засуджені у відповідних сферах, або їх співники, обіймали керівну функцію або були бенефіціарними власниками таких зобов'язаних суб'єктів.

Стаття 48

1. Держави-члени вимагають, щоб компетентні органи здійснювали дієвий моніторинг та вживали необхідних заходів для забезпечення дотримання цієї Директиви.
2. Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи мали достатні повноваження, у тому числі повноваження примушувати виробляти будь-яку інформацію, пов'язану з моніторингом дотримання, і проводити перевірки, а також достатні фінансові, людські та технічні ресурси для виконання своїх функцій. Держави-члени забезпечують, щоб персонал таких органів дотримувався високих професійних стандартів, у тому числі стандартів конфіденційності та захисту даних, а також щоб він мав високі моральні якості та був належним чином кваліфікований.
3. У випадку з кредитними установами, фінансовими установами та постачальниками послуг азартних ігор, компетентні органи мають посилені наглядові повноваження.
4. Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи держави-члена, у якій зобов'язаний суб'єкт експлуатує підприємства, здійснювали нагляд за тим, щоб такі підприємства поважали національні положення такої держави-члена, які транспонують цю Директиву. У випадку з підприємствами, зазначеними в частині 9 статті 45, такий нагляд може включати вжиття прийнятних і пропорційних заходів з метою усунення серйозних недоліків, що вимагають негайного реагування. Такі заходи є тимчасовими і припиняються після усунення визначених недоліків, у тому числі за допомогою чи в співпраці з компетентними органами домашньої держави-члена зобов'язаного суб'єкта, згідно з частиною 2 статті 45.
5. Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи держави-члена, в якій зобов'язаний суб'єкт експлуатує підприємства, співпрацювали з компетентними органами держави-члена, в якій зобов'язаний суб'єкт має свій головний офіс, з метою забезпечення дієвого нагляду за дотриманням вимог цієї Директиви.
6. Держави-члени забезпечують, щоб при застосуванні ризик-орієнтованого підходу до нагляду компетентні органи:
 - (a) мали чітке розуміння ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, наявних у їх державі-члені;
 - (b) мали доступ на місці та дистанційний доступ до всієї відповідної інформації щодо певних національних та міжнародних ризиків, пов'язаних з клієнтами, продуктами та послугами зобов'язаних суб'єктів; та
 - (c) ґрунтували періодичність та обсяг нагляду на місці та дистанційного нагляду на основі профілю ризику зобов'язаних суб'єктів і ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму в такій державі-члені.
7. Оцінка профілю ризику відмивання грошей та фінансування тероризму зобов'язаних суб'єктів, у тому числі ризиків недотримання, переглядається як періодично, так і коли відбуваються значні події чи зміни в їх керівництві та діяльності.
8. Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи враховували ступінь свободи розсуду, дозволений зобов'язаному суб'єкту, і відповідно переглядали оцінки ризиків, що лежать в основі цієї свободи розсуду, а також достатність та реалізацію їх внутрішньої політики, засобів контролю та процедур.
9. У випадку із зобов'язаними суб'єктами, зазначеними в підпунктах (a), (b) та (d) пункту (3) частини 1 статті 2, держави-члени можуть дозволити, щоб функції, зазначені в частині 1 цієї статті, виконувалися органами саморегулювання, за умови, що такі органи саморегулювання відповідають частині 2 цієї статті.

10. До 26 червня 2017 року ЄНО видають настанови, адресовані компетентним органам згідно зі статтею 16 Регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 та (ЄС) № 1095/2010, щодо характеристик ризик-орієнтованого підходу до нагляду і заходів, що мають вживатися при здійсненні нагляду на основі ризик-орієнтованого підходу. Певним чином враховується характер та розмір підприємства і, де доречно і пропорційно, визначаються конкретні заходи.

СЕКЦІЯ 3

Співробітництво

Підсекція I

Національне співробітництво

Стаття 49

Держави-члени забезпечують, щоб директивні органи, ПФР, наглядові органи та інші компетентні органи, залучені до ПВГ/ПФТ, мали в наявності механізми, що б дозволяли їм співпрацювати та координувати діяльність на національному рівні стосовно розробки та імплементації політики та заходів боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму, в тому числі з метою виконання ними своїх зобов'язань згідно зі статтею 7.

Підсекція II

Співробітництво з ЄНО

Стаття 50

Компетентні органи надають ЄНО всю необхідну інформацію, що б дозволяла їм виконувати свої обов'язки в рамках цієї Директиви.

Підсекція III

Співробітництво між ПФР та Комісією

Стаття 51

Комісія може надавати таку допомогу, яка може бути необхідною для сприяння координації, в тому числі обміну інформацією між ПФР та Союзом. Вона може регулярно скликати засідання Платформи ПФР ЄС, яка складається з представників ПФР держав-членів, з метою сприяння співробітництву між ПФР, обміну думками та надання консультацій щодо питань імплементації, актуальних для ПФР та суб'єктів, що повідомляють, а також щодо питань, пов'язаних зі співробітництвом, таких як ефективне співробітництво ПФР, ідентифікація підозрілих операцій у транскордонному вимірі, стандартизація форматів повідомлень у рамках FIU.net або її наступника, спільний аналіз транскордонних справ, визначення тенденцій та факторів, пов'язаних з оцінкою ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму на національному та наднаціональному рівні.

Стаття 52

Держави-члени забезпечують, щоб ПФР співпрацювали один з одним у якомога більшій мірі, незважаючи на їх організаційний статус.

Стаття 53

1. Держави-члени забезпечують, щоб ПФР обмінювалися, за власною ініціативою чи на запит, будь-якою інформацією, яка може бути доречною для обробки чи аналізу ПФР інформації, пов'язаної з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму, причетними фізичними чи юридичними особами, навіть якщо тип пов'язаних основних злочинів не визначений на момент обміну.

Запит містить відповідні факти, загальну інформацію, причини для запиту та те, як запитувана інформація буде використана. Можуть застосовуватися різні механізми обміну, якщо ПФР домовляться про це між собою, зокрема, що стосується обмінів через FIU.net або її наступника.

У разі, якщо ПФР одержує повідомлення відповідно до підпункту (а) першого пункту частини 1 статті 33, яке стосується іншої держави-члена, він не зволікаючи скерує його ПФР такої держави-члена.

2. Держави-члени забезпечують, щоб ПФР, якому був поданий запит, був зобов'язаний використовувати весь спектр наявних у нього повноважень, якими б він звичайно користувався на національному рівні при одержанні та аналізі інформації, під час надання відповідей на запити інформації, зазначені в частині 1, від іншого ПФР. ПФР, якому був поданий запит, надає відповідь своєчасно.

У разі, якщо ПФР необхідно одержати додаткову інформацію від зобов'язаного суб'єкта, створеного в іншій державі-члені, який веде діяльність на його території, запит адресується ПФР держави-члена, на території якої створений зобов'язаний суб'єкт. Такий ПФР не зволікаючи передає запити та відповіді.

3. ПФР може відмовитися від обміну інформацією лише у виняткових обставинах, коли такий обмін може суперечити основоположним принципам його національного права. Такі винятки визначаються у спосіб, що запобігає зловживанню, та неналежним обмеженням, щодо вільного обміну інформацією для аналітичних цілей.

Стаття 54

Інформація та документи, одержані відповідно до статей 52 та 53, використовуються для виконання завдань ПФР, встановлених у цій Директиві. При обміні інформацією та документами відповідно до статей 52 та 53, ПФР, що їх передає, може накладати обмеження та умови щодо використання такої інформації. ПФР, що одержує, дотримується таких обмежень та умов.

Стаття 55

1. Держави-члени забезпечують, щоб інформація, обмін якої здійснюється відповідно до статей 52 та 53, використовувалася лише для цілей, для яких вона запитувалася або надавалася, і щоб будь-яке поширення такої інформації ПФР, що її одержав, серед інших органів, організацій чи підрозділів або будь-яке використання такої інформації для цілей, що виходять за рамки початково схвалених, підлягали попередній згоді ПФР, який надав інформацію.

2. Держави-члени забезпечують, щоб запитувана попередня згода ПФР на поширення інформації серед компетентних органів надавалася без зволікання і в найповнішій можливій мірі. Запитуваний ПФР не відмовляє в згоді на таке поширення, окрім випадків, коли це виходитиме за рамки його положень у сфері ПВГ/ПФТ, може зашкодити кримінальному розслідуванню, буде чітко диспропорційним законним інтересам фізичної чи юридичної особи або держави-члена запитуваного ПФР, або інакше суперечитиме основоположним

принципам національного права такої держави-члена. Будь-яка така відмова надати згоду належним чином пояснюється.

Стаття 56

1. Держави-члени вимагають, щоб їх ПФР користувалися захищеними каналами зв'язку між собою, і заохочують використання FIU.net чи її наступника.

2. Держави-члени забезпечують, щоб, з метою виконання своїх завдань, встановлених у цій Директиві, їх ПФР співпрацювали в застосуванні сучасних технологій згідно зі своїм національним правом. Такі технології дозволяють ПФР зіставляти свої дані з даними інших ПФР у анонімний спосіб із забезпеченням повного захисту персональних даних з метою виявлення суб'єктів, що становлять інтерес для ПФР, у інших державах-членах, і визначення їх доходів та коштів.

Стаття 57

Відмінності між визначеннями податкових злочинів у національному праві не перешкоджають можливості ПФР обмінюватися інформацією або надавати допомогу іншим ПФР у найбільшій можливій мірі в рамках свого національного права.

СЕКЦІЯ 4

Покарання

Стаття 58

1. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти могли бути притягнуті до відповідальності за порушення національних положень, що транспонують цю Директиву, відповідно до цієї статті та статей від 59 до 61. Будь-які встановлені в результаті покарання чи заходи є ефективними, пропорційними та стримуючими.

2. Без шкоди праву держав-членів передбачати та застосовувати кримінальні покарання, держави-члени встановлюють правила щодо адміністративних покарань та заходів і забезпечують, щоб їх компетентні органи могли застосовувати такі покарання та заходи за порушення національних положень, що транспонують цю Директиву, а також забезпечують їх застосування.

Держави-члени можуть вирішити не встановлювати правила щодо адміністративних покарань та заходів за порушення, які підлягають кримінальним покаранням у їх національному праві. У такому випадку, держави-члени доводять до відома Комісії відповідні положення кримінального права.

3. Держави-члени забезпечують, щоб, у випадку, якщо зобов'язання застосовуються до юридичних осіб в разі порушення національних положень, що транспонують цю Директиву, покарання та заходи могли застосовуватися до членів керівного органу або інших фізичних осіб, які згідно з національним правом несуть відповідальність за порушення.

4. Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи користувалися всіма повноваженнями щодо нагляду та розслідування, необхідними для виконання своїх функцій.

5. Компетентні органи користуються своїми повноваженнями для застосування адміністративних покарань та заходів згідно з цією Директивою та національним правом у будь-який із нижчезазначених способів:

- (a) безпосередньо;
- (b) спільно з іншими органами;
- (c) у рамках своєї відповідальності, делегованої такими іншими органами;
- (d) шляхом звернення до компетентних судових органів.

При здійсненні своїх повноважень щодо застосування адміністративних покарань та заходів, компетентні органи тісно співпрацюють з метою забезпечення, щоб такі адміністративні покарання або заходи призводили до бажаних результатів, і координують свої дії в рамках роботи над транскордонними справами.

Стаття 59

1. Держави-члени забезпечують, щоб ця стаття застосовувалася принаймні до порушень з боку зобов'язаних суб'єктів, які є серйозними, повторними, систематичними, або їх поєднання, порушеннями вимог, встановлених у:

- (a) статтях від 10 до 24 (аналіз благонадійності клієнта);
- (b) статтях 33, 34 та 35 (повідомлення про підозрілі операції);
- (c) статті 40 (ведення обліку); та
- (d) статтях 45 та 46 (внутрішній контроль).

2. Держави-члени забезпечують, щоб у випадках, зазначених у частині 1, адміністративні покарання та заходи, що можуть застосовуватися, включали принаймні нижчезазначене:

- (a) публічна заява із зазначенням фізичної чи юридичної особи та характеру порушення;
- (b) наказ з вимогою про те, щоб фізична чи юридична особа припинила діяння та утрималася від повторення такого діяння;
- (c) у разі, якщо зобов'язаний суб'єкт підлягає ліцензуванню, відкликання чи призупинення ліцензії;
- (d) тимчасова заборона будь-якій особі, що виконує керівні обов'язки в зобов'язаному суб'єкті, або будь-якій іншій фізичній особі, визнаній відповідальною за порушення, виконувати керівні функції в зобов'язаних суб'єктах;
- (e) максимальне адміністративне матеріальне покарання, що становить принаймні подвійну суму вигоди, одержаної внаслідок порушення, в разі, якщо така вигода може бути визначена, або принаймні 1 000 000 євро.

3. Держави-члени забезпечують, щоб, як відступ від пункту (e) частини 2, у разі, якщо відповідним зобов'язаним суб'єктом є кредитна установа або фінансова установа, також могли застосовуватися такі покарання:

- (a) у випадку з юридичною особою, максимальне адміністративне матеріальне покарання в розмірі принаймні 5 000 000 євро або 10 % від загального річного обороту згідно з останньою наявною звітністю, схваленою керівним органом; у разі, якщо зобов'язаний суб'єкт є батьківським підприємством чи дочірньою компанією батьківського підприємства, яке зобов'язане складати консолідовану фінансову звітність згідно із статтею 22 Директиви 2013/34/ЄС, відповідним загальним річним оборотом є загальний річний оборот або відповідний тип доходу згідно з відповідними Директивами у сфері бухгалтерського обліку, відповідно до останньої наявної консолідованої звітності, схваленої керівним органом кінцевого батьківського підприємства;
- (b) у випадку з фізичною особою, максимальне адміністративне матеріальне покарання в розмірі принаймні 5 000 000 євро або, в державах-членах з іншою національною валютою, ніж євро, відповідна сума в національній валюті станом на 25 червня 2015 року.

4. Держави-члени можуть уповноважувати компетентні органи застосовувати додаткові типи адміністративних покарань на додачу до тих, що зазначені в пунктах від (а) до (d) частини 2, або застосовувати адміністративні матеріальні покарання, що перевищують суми, зазначені в пункті (e) частини 2 та в частині 3.

Стаття 60

1. Держави-члени забезпечують, щоб рішення про застосування адміністративного покарання чи заходу за порушення національних положень, що транспонують цю Директиву, яке не було оскаржене, публікувалося компетентними органами на їх веб-сайті одразу після того, як покарана особа була поінформована про це рішення. Публікація включає принаймні інформацію про тип та характер порушення, а також особу тих, хто несе відповідальність. Держави-члени не зобов'язані застосовувати цей пункт до рішень про застосування заходів слідчого характеру.

У разі, якщо публікація інформації про осіб, які несуть відповідальність, як зазначено в першому абзаці, або персональних даних таких осіб є, на думку компетентного органу, непропорційною після індивідуальної оцінки, проведеної з метою визначення пропорційності публікації таких даних, або у разі, якщо публікація загрожує стабільності фінансових ринків чи поточним розслідуванням, компетентні органи:

- (a) затримують публікацію рішення про застосування адміністративного покарання чи заходу, до того часу, коли підстави для затримки публікації припинять існувати;
- (b) публікують рішення про застосування адміністративного покарання чи заходу на анонімній основі в спосіб, що відповідає національному праву, якщо така анонімна публікація забезпечує дієвий захист відповідних персональних даних; у разі прийняття рішення про публікацію інформації про адміністративне покарання чи захід на анонімній основі, публікація відповідних даних може бути призупинена на слушний період часу, якщо передбачається, що підстави для анонімної публікації припинять існувати протягом такого періоду;
- (c) не публікують рішення про застосування адміністративного покарання чи заходу взагалі у випадку, якщо варіанти, викладені в підпунктах (a) та (b) вважаються недостатніми для того, щоб забезпечити:
 - (i) те, що стабільність фінансових ринків не буде поставлена під загрозу; або
 - (ii) пропорційність публікації стосовно заходів, які вважаються незначними за своїм характером.

2. У разі, якщо держави-члени дозволяють публікацію рішень, які були оскаржені, компетентні органи також негайно публікують на своєму офіційному веб-сайті таку інформацію та будь-яку подальшу інформацію про результат такого оскарження. Крім того, будь-яке рішення щодо скасування попереднього рішення про застосування адміністративного покарання чи заходу також підлягає публікації.

3. Компетентні органи забезпечують, щоб будь-яка публікація згідно з цією статтею залишалася на їхньому офіційному веб-сайті протягом п'яти років з моменту публікації. Однак, персональні дані, що містяться в публікації зберігаються на офіційному веб-сайті компетентного органу протягом періоду, необхідного згідно із застосовними правилами захисту даних.

4. Держави-члени забезпечують, щоб при визначенні типу та рівня адміністративних покарань чи заходів компетентні органи враховували всі відповідні обставини, в тому числі, якщо прийнятно:

- (a)серйозність та тривалість порушення;
- (b)ступінь відповідальності фізичної чи юридичної особи, визнаної відповідальною;
- (c)фінансовий потенціал фізичної чи юридичної особи, визнаної відповідальною, про що свідчить, наприклад, загальний оборот юридичної особи, визнаної відповідальною, або річний дохід фізичної особи, визнаної відповідальною;
- (d)вигоду, одержану внаслідок порушення фізичною чи юридичною особою, визнаною відповідальною, наскільки вона може бути визначена;
- (e)збитки третіх сторін, спричинені порушенням, наскільки вони можуть бути визначені;
- (f)рівень співпраці фізичної чи юридичної особи, визнаної відповідальною, з компетентним органом;
- (g)попередні порушення з боку фізичної чи юридичної особи, визнаної відповідальною.

5. Держави-члени забезпечують, щоб юридичні особи могли притягуватися до відповідальності за порушення, зазначені в частині 1 статті 59, скоєні для власної вигоди будь-якою особою, яка діяла одноосібно або як частина органу такої юридичної особи, і яка обіймала керівну посаду в такій юридичній особі на основі будь-чого із нижчезазначеного:

- (a)повноваження представляти юридичну особу;
- (b)повноваження приймати рішення від імені юридичної особи; або
- (c)повноваження здійснювати контроль над юридичною особою.

6. Держави-члени також забезпечують, щоб юридичні особи могли притягуватися до відповідальності у разі, якщо брак нагляду чи контролю з боку особи, зазначеної в частині 5 цієї статті, зробив можливим скоєння одного з порушень, зазначених у частині 1 статті 59, в інтересах такої юридичної особи особою, що діє від її імені.

Стаття 61

1. Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи запровадили ефективні та надійні механізми для заохочення повідомлення компетентним органам про потенційні чи фактичні порушення національних положень, що транспонують цю Директиву.

2. Механізми, зазначені в частині 1, включають принаймні:

- (a) спеціальні процедури одержання повідомлень про порушення та подальшого інформування про їх наслідки;
- (b) належний захист працівників чи осіб, що обіймають порівнянну посаду, зобов'язаних суб'єктів, які повідомляють про порушення, скоєні в межах зобов'язаного суб'єкта;
- (c) належний захист обвинуваченої особи;
- (d) захист персональних даних, як особи, що повідомляє про порушення, так і фізичної особи, яка ймовірно відповідальна за порушення, згідно з принципами, встановленими в Директиві 95/46/ЄС;
- (e) чіткі правила, що б гарантували конфіденційність, у всіх випадках, особи, яка повідомляє про порушення, скоєні в межах зобов'язаного суб'єкта, окрім випадків, коли розкриття інформації передбачене національним правом у контексті подальших розслідувань чи судових проваджень.

3. Держави-члени вимагають, щоб зобов'язані суб'єкти мали в наявності належні процедури для своїх працівників, чи осіб, що обіймають порівнянну посаду, щодо внутрішнього повідомлення про порушення з використанням спеціального, незалежного та анонімного каналу, пропорційного характеру та розміру відповідного зобов'язаного суб'єкта.

Стаття 62

1. Держави-члени забезпечують, щоб їх компетентні органи інформували ЄНО про всі адміністративні покарання та заходи, застосовані згідно зі статтями 58 та 59 до кредитних установ та фінансових установ, у тому числі про будь-які пов'язані з ними оскарження та їх кінцевий результат.

2. Держави-члени забезпечують, щоб їх компетентні органи, згідно зі своїм національним правом, перевіряли наявність відповідних судимостей у кримінальному реєстрі щодо відповідної особи.

3. ЄНО ведуть веб-сайт з посиланнями на публікації кожним компетентним органом інформації про адміністративні покарання та заходи, застосовані згідно зі статтею 60 до кредитних установ та фінансових установ, із зазначенням періоду часу, за який кожна держава-член публікує інформацію про адміністративні покарання та заходи.

ГЛАВА VII

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 63

Текст пункту (d) частини 2 статті 25 Регламенту (ЄС) № 648/2012 Європейського Парламенту та Ради замінюється таким:

‘(d)центральний контрагент створений чи уповноважений у третій країні, яка не вважається, Комісією згідно з Директивою (ЄС) 2015/849 Європейського Парламенту та Ради [\(33\)](#), такою, що має стратегічні недоліки в своєму національному режимі протидії відмиванню грошей та протидії фінансуванню тероризму, які становлять серйозну загрозу для фінансової системи Союзу.

Стаття 64

1. Право ухвалювати делеговані акти надається Комісії за умови дотримання умов, встановлених у цій статті.

2. Право ухвалювати делеговані акти, зазначені в статті 9, надається Комісії на невизначений період, починаючи з 25 червня 2015 року.

3. Право ухвалювати делеговані акти, зазначені в статті 9, може бути відкликано в будь-який час Європейським Парламентом та Радою. Рішення про відкликання скасовує делеговані повноваження, зазначені в такому рішенні. Воно набирає чинності на наступний день після публікації рішення в Офіційному віснику Європейського Союзу або в пізнішу дату, зазначену в ньому. Воно не впливає на дію будь-яких делегованих актів, що вже набрали чинності.

4. Одразу після ухвалення делегованого акту, Комісія повідомляє про це одночасно Європейський Парламент та Раду.

5. Делегований акт, ухвалений відповідно до статті 9, набирає чинності лише в разі, якщо Європейський Парламент або Рада не висунули заперечення протягом одного місяця з моменту повідомлення про акт Європейського Парламенту та Ради, або якщо, до спливання такого періоду, Європейський Парламент та Рада, обидва, повідомили Комісію про те, що вони не заперечуватимуть. Такий період може бути продовжений на один місяць за ініціативою Європейського Парламенту або Ради.

Стаття 65

До 26 червня 2019 року Комісія складає звіт про імплементацію цієї Директиви і подає його Європейському Парламенту та Раді.

Стаття 66

Директиви 2005/60/ЄС та 2006/70/ЄС втрачають чинність з 26 червня 2017 року.

Посилання на Директиви, що втратили чинність, вважаються посиланнями на цю Директиву, і тлумачаться згідно з кореляційною таблицею, викладеною в Додатку IV.

Стаття 67

1. Держави-члени ухвалюють необхідні закони, підзаконні акти та адміністративні положення для виконання цієї Директиви не пізніше 26 червня 2017 року. Вони негайно повідомляють про текст таких заходів Комісії.

Якщо держави-члени ухвалюють такі положення, то вони повинні містити посилання на цю Директиву або супроводжуватись даним посиланням у разі їхньої офіційної публікації. Методи розробки зазначеного посилання визначаються державами-членами.

2. Держави-члени повідомляють Комісії про тексти основних положень національного права, що вони ухвалюють у сфері, яку охоплює ця Директива.

Стаття 68

Ця Директива набирає чинності на дванадцятий день після її опублікування в Офіційному віснику Європейського Союзу.

Стаття 69

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Вчинено в Страсбурзі 20 травня 2015 року.

За Європейський Парламент

Президент

M. SCHULZ

За Раду

Президент

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

[\(1\) ОВ С 166, 12.6.2013, с. 2.](#)

[\(2\) ОВ С 271, 19.9.2013, с. 31.](#)

[\(3\)](#) [Позиція Європейського Парламенту від 11 березня 2014 року \(ще не опубліковано в Офіційному віснику\)](#) та [Позиція Ради під час першого читання від 20 квітня 2015 року \(ще не опубліковано в Офіційному віснику\)](#). [Позиція Європейського Парламенту від 20 травня 2015 року \(ще не опубліковано в Офіційному віснику\)](#).

[\(4\)](#) [Директива Ради 91/308/ЄЕС від 10 червня 1991 року про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей \(OB L 166, 28.6.1991, с. 77\)](#).

[\(5\)](#) [Директива 2001/97/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 4 грудня 2001 року, яка вносить зміни в Директиву Ради 91/308/ЄЕС щодо запобігання використанню фінансової системи з метою відмивання грошей \(OB L 344, 28.12.2001, с. 76\)](#).

[\(6\)](#) [Директива 2005/60/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 жовтня 2005 року про запобігання використанню фінансової системи з метою відмивання коштів та фінансування тероризму \(OB L 309, 25.11.2005, с. 15\)](#).

[\(7\)](#) [Директива Комісії 2006/70/ЄС від 1 серпня 2006 року про визначення імплементаційних заходів для Директиви 2005/60/ЄС Європейського парламенту та ради в частині визначення терміну «політичні діячі» та технічних критеріїв для спрощення процедур належної обачливості щодо клієнтів та для виключення засад фінансової діяльності, що здійснюється час від часу або обмежено \(OB L 214, 4.8.2006, с. 29\)](#).

[\(8\)](#) [Директива 2009/110/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 вересня 2009 року щодо започаткування та здійснення діяльності установами-емітентами електронних грошей та пруденційний нагляд за ними, що вносить зміни до Директиви 2005/60/ЄС та 2006/48/ЄС, та скасовує Директиву 2000/46/ЄС \(OB L 267, 10.10.2009, с. 7\)](#).

[\(9\)](#) [Регламент \(ЄС\) № 1093/2010 Європейського Парламенту та Ради від 24 листопада 2010 року про заснування Європейського наглядового органу \(Європейського банківського органу\), що вносить зміни до Рішення № 716/2009/ЄС та скасовує Рішення Комісії 2009/78/ЄС \(OB L 331, 15.12.2010, с. 12\)](#).

[\(10\)](#) [Регламент \(ЄС\) № 1094/2010 Європейського Парламенту та Ради від 24 листопада 2010 року про заснування Європейського наглядового органу \(Європейського органу з нагляду в сфері страхування та недержавного пенсійного забезпечення\), що вносить зміни до Рішення № 716/2009/ЄС та скасовує Рішення Комісії 2009/79/ЄС \(OB L 331, 15.12.2010, с. 48\)](#).

[\(11\)](#) [Регламент \(ЄС\) № 1095/2010 Європейського Парламенту та Ради від 24 листопада 2010 року про заснування Європейського наглядового органу \(Європейського органу з цінних паперів та фондового ринку\), що вносить зміни до Рішення № 716/2009/ЄС та скасовує Рішення Комісії 2009/77/ЄС \(OB L 331, 15.12.2010, с. 84\)](#).

[\(12\)](#) [Директива 95/46/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 24 жовтня 1995 року про захист фізичних осіб при обробці персональних даних і про вільне переміщення таких даних \(OB L 281, 23.11.1995, с. 31\)](#).

[\(13\)](#) [Регламент \(ЄС\) № 45/2001 Європейського Парламенту та Ради від 18 грудня 2000 року про захист осіб щодо обробки особистих даних інституціями та органами Співтовариства та про вільну передачу такої інформації \(OB L 8, 12.1.2001, с. 1\)](#).

[\(14\)](#) [Рамкове рішення Ради 2008/977/ЮВС від 27 листопада 2008 року про захист персональних даних в рамках поліцейського та судового співробітництва у кримінальних справах \(OB L 350, 30.12.2008, с. 60\)](#).

[\(15\)](#) Директива Ради 2011/16/ЄС від 15 лютого 2011 року про адміністративне співробітництво у галузі оподаткування та скасування Директиви 77/799/ЄЕС ([ОБ L 64, 11.3.2011, с. 1](#)).

[\(16\)](#) Рамкове рішення Ради 2009/315/ЮВС від 26 лютого 2009 року про організацію та зміст обміну інформацією, отриманою з відомостей про судимості, між державами-членами ([ОБ L 93, 7.4.2009, с. 23](#)).

[\(17\)](#) Рішення Ради 2009/316/ЮВС від 6 квітня 2009 року про створення Європейської інформаційної системи кримінальних реєстрів (ECRIS) для застосування статті 11 Рамкового Рішення 2009/315/ЮВС ([ОБ L 93, 7.4.2009, с. 33](#)).

[\(18\)](#) [ОБ С 369, 17.12.2011, с. 14](#).

[\(19\)](#) [ОБ С 32, 4.2.2014, с. 9](#).

[\(20\)](#) Рамкове рішення Ради 2002/475/ЮВС від 13 червня 2002 року про боротьбу з тероризмом ([ОБ L 164, 22.6.2002, с. 3](#)).

[\(21\)](#) Директива 2007/64/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 13 листопада 2007 року про платіжні послуги на внутрішньому ринку, що вносить зміни до Директив 97/7/ЄС, 2002/65/ЄС, 2005/60/ЄС та 2006/48/ЄС і скасовує Директиву 97/5/ЄС ([ОБ L 319, 5.12.2007, с. 1](#)).

[\(22\)](#) Регламент (ЄС) № 575/2013 Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про пруденційні вимоги до кредитних установ та інвестиційних фірм, що вносить зміни до Регламенту (ЄС) № 648/2012 ([ОБ L 176, 27.6.2013, с. 1](#)).

[\(23\)](#) Директива 2013/36/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про доступ до діяльності кредитних установ та пруденційний нагляд за кредитними установами та інвестиційними фірмами, що вносить зміни до Директиви 2002/87/ЄС та скасовує Директиви 2006/48/ЄС та 2006/49/ЄС ([ОБ L 176, 27.6.2013, с. 338](#)).

[\(24\)](#) Директива 2009/138/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 25 листопада 2009 року про початок і ведення діяльності у сфері страхування і перестраховання (Платоспроможність II) ([ОБ L 335, 17.12.2009, с. 1](#)).

[\(25\)](#) Директива 2004/39/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів, що вносить зміни в Директиви Ради 85/611/ЄЕС і 93/6/ЄЕС та Директиву 2000/12/ЄС Європейського Парламенту та Ради і припиняє дію Директиви Ради 93/22/ЄЕС ([ОБ L 145, 30.4.2004, с. 1](#)).

[\(26\)](#) Директива 2002/92/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 9 грудня 2002 року про страхове посередництво ([ОБ L 9, 15.1.2003, с. 3](#)).

[\(27\)](#) Спільні дії 98/733/ЮВС від 21 грудня 1998 року, ухвалені Радою на основі статті К.3 Договору про Європейський Союз, про визнання кримінальним злочином участі в кримінальній організації в державах-членах Європейського Союзу ([ОБ L 351, 29.12.1998, с. 1](#)).

[\(28\)](#) [ОБ С 316, 27.11.1995, с. 49](#).

[\(29\)](#) Директива 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про щорічну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність та пов'язану звітність

певних типів підприємств, що вносить зміни до Директиви 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради та скасовує Директиви Ради 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС ([ОБ L 182, 29.6.2013, с. 19](#)).

[\(30\)](#) Регламент (ЄС) 2015/847 Європейського Парламенту та Ради від 20 травня 2015 року про супровідну інформацію при переказі коштів, що припиняє дію Регламенту (ЄС) № 1781/2006 (див. сторінку 1 цього офіційного вісника).

[\(31\)](#) Директива 2009/101/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 вересня 2009 року про узгодження гарантій, яких вимагають держави-члени від товариств в межах розуміння другої частини статті 48 Договору, з метою захисту інтересів учасників та третіх сторін, з огляду на встановлення рівності таких гарантій ([ОБ L 258, 1.10.2009, с. 11](#)).

[\(32\)](#) Регламент (ЄС) № 648/2012 Європейського Парламенту та Ради від 4 липня 2012 року щодо регулювання позабіржових похідних фінансових інструментів (деривативів), центральних контрагентів та торгових репозитаріїв ([ОБ L 201, 27.7.2012, с. 1](#)).

[\(33\)](#) Директива (ЄС) 2015/849 Європейського Парламенту та Ради від 20 травня 2015 року про запобігання використанню фінансової системи для відмивання грошей та фінансування тероризму, що вносить зміни до Регламенту (ЄС) № 648/2012 Європейського Парламенту та Ради і припиняє дію Директиви 2005/60/ЄС Європейського Парламенту та Ради і Директиви Комісії 2006/70/ЄС ([ОБ L 141, 5.6.2015, с. 73](#)).

ДОДАТОК I

Нижче наведений невичерпний перелік змінних факторів ризику, який зобов'язані суб'єкти враховувати при визначенні того, в якій мірі застосовувати заходи аналізу благонадійності клієнта згідно з частиною 3 статті 13:

- (i) мета рахунку чи відносин;
- (ii) рівень активів, що розміщуються клієнтом, або розмір здійснюваних операцій;
- (iii) регулярність або тривалість ділових відносин.

ДОДАТОК II

Нижче наведений невичерпний перелік факторів та типів ознак потенційно нижчого рівня ризику, зазначеного в статті 16:

(1) Фактори ризику клієнта:

- (a) публічні компанії, що котируються на фондовій біржі і підлягають вимогам щодо розкриття інформації (згідно з правилами фондової біржі або згідно з вимогами закону, або в примусовому порядку), які передбачають забезпечення достатньої прозорості бенефіціарного володіння;
- (b) державні адміністрації чи підприємства;
- (c) клієнти, що мешкають в географічних зонах з нижчим рівнем ризику, як викладено в пункті (3);

(2) Фактори ризику продукту, послуги, операції чи каналу доставки:

- (a) поліси страхування життя з низьким рівнем страхових внесків;
- (b) страхові поліси в рамках пенсійних схем, якщо відсутня можливість дострокового

- викупу і поліс не може використовуватися як застава;
- (с) пенсійна чи подібна схема, що передбачає вихідну допомогу працівникам, у разі, якщо внески робляться шляхом вирахування із заробітної плати, а правилами схеми не дозволяється передача прав на частку члена в рамках схеми;
 - (d) фінансові продукти чи послуги, у рамках яких надаються належним чином визначені і обмежені послуги певним типам клієнтів з метою розширення доступу до фінансових послуг;
 - (e) продукти, стосовно яких ризики відмивання грошей та фінансування тероризму регулюються іншими факторами, такими як ліміти коштів чи прозорість власності (наприклад, певні типи електронних грошей);
- (3) Фактори географічного ризику:
- (a) держави-члени;
 - (b) треті країни з дієвими системами ПВГ/ПФТ;
 - (с) треті країни, визнані достовірними джерелами як такі, що мають низький рівень корупції чи іншої злочинної діяльності;
 - (d) треті країни, у яких, на основі достовірних джерел, таких як взаємні оцінки, детальні звіти про оцінку чи опубліковані звіти про вжиті заходи, наявні вимоги щодо боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму, які відповідають переглянутим Рекомендаціям FATF, і у яких такі вимоги дієво реалізуються.
-

ДОДАТОК III

Нижче наведений невичерпний перелік факторів та типів ознак потенційно вищого рівня ризику, зазначеного в частині 3 статті 18:

(1) Фактори ризику клієнта:

- (a) ділові відносини проводяться у незвичних обставинах;
- (b) клієнти, що мешкають в географічних зонах з вищим рівнем ризику, як викладено в пункті (3);
- (с) юридичні особи або форми, що є спеціальними засобами для володіння персональними активами;
- (d) компанії, які мають номінальних акціонерів чи акції у формі на пред'явника;
- (e) підприємства зі значним обсягом готівкових операцій;
- (f) структура власності компанії виглядає незвичною чи надмірно складною з огляду на характер діяльності компанії;

(2) Фактори ризику продукту, послуги, операції чи каналу доставки:

- (a) приватні банківські послуги;
- (b) продукти або операції, що можуть дозволяти анонімність;
- (с) безособові ділові відносини чи операції, без певних запобіжних заходів, такі як електронні підписи;
- (d) платіж, одержаний від невідомих чи непов'язаних третіх осіб;
- (e) нові продукти та нові методи діяльності, в тому числі новий механізм постачання, і використання нових чи перспективних технологій, як стосовно нових, так і стосовно існуючих продуктів;

(3) Фактори географічного ризику:

- (a) без шкоди статті 9, країни, визнані достовірними джерелами, такими як взаємні оцінки, детальні звіти про оцінку чи опубліковані звіти про вжиті заходи, як такі, що не мають дієвих систем ПВГ/ПФТ;
- (b) країни, визнані достовірними джерелами як такі, що мають значний рівень корупції або

- іншої злочинної діяльності;
- (с) країни, що підлягають санкціям, ембарго чи подібним заходам, накладеним, наприклад, Союзом чи Організацією Об'єднаних Націй;
- (d) країни, які здійснюють фінансування чи підтримують терористичну діяльність, або в яких діють визнані терористичні організації.

ДОДАТОК IV

Кореляційна таблиця

Ця Директива	Директива 2005/60/ЄС	Директива 2006/70/ЄС
—		Стаття 1
—		Стаття 3
—		Стаття 5
—		Стаття 6
—		Стаття 7
Стаття 1	Стаття 1	
Стаття 2	Стаття 2	
Частини від (3) до (9) статті 2		Стаття 4
Стаття 3	Стаття 3	
Частини (9), (10) та (11) статті 3		Частини (1), (2) та (3) статті 2
Стаття 4	Стаття 4	
Стаття 5	Стаття 5	
Статті від 6 до 8	—	
Стаття 10	Стаття 6	
Стаття 11	Стаття 7	
Стаття 13	Стаття 8	
Стаття 14	Стаття 9	
Пункт (d) статті 11	Частина (1) статті 10	
—	Частина (2) статті 10	
Статті 15, 16 та 17	Стаття 11	
—	Стаття 12	
Статті від 18 до 24	Стаття 13	
Стаття 22		Частина (4) статті 2
Стаття 25	Стаття 14	
—	Стаття 15	
Стаття 26	Стаття 16	
—	Стаття 17	
Стаття 27	Стаття 18	
Стаття 28	—	
Стаття 29	Стаття 19	
Стаття 30	—	
Стаття 31	—	
—	Стаття 20	
Стаття 32	Стаття 21	
Стаття 33	Стаття 22	
Стаття 34	Стаття 23	
Стаття 35	Стаття 24	
Стаття 36	Стаття 25	
Стаття 37	Стаття 26	

Стаття 38	Стаття 27	
Стаття 39	Стаття 28	
—	Стаття 29	
Стаття 40	Стаття 30	
Стаття 45	Стаття 31	
Стаття 42	Стаття 32	
Стаття 44	Стаття 33	
Стаття 45	Стаття 34	
Стаття 46	Стаття 35	
Стаття 47	Стаття 36	
Стаття 48	Стаття 37	
Стаття 49	—	
Стаття 50	Стаття 37а	
Стаття 51	Стаття 38	
Статті від 52 до 57	—	
Статті від 58 до 61	Стаття 39	
—	Стаття 40	
—	Стаття 41	
—	Стаття 41а	
—	Стаття 41б	
Стаття 65	Стаття 42	
—	Стаття 43	
Стаття 66	Стаття 44	
Стаття 67	Стаття 45	
Стаття 68	Стаття 46	
Стаття 69	Стаття 47	